

DIRECTIVE

DIRECTIVA (UE) 2019/1023 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 20 iunie 2019

privind cadrele de restructurare preventivă, remiterea de datorie și decăderile, precum și măsurile de sporire a eficienței procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie și de modificare a Directivei (UE) 2017/1132 (Directiva privind restructurarea și insolvența)

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolele 53 și 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Obiectivul prezentei directive este de a contribui la buna funcționare a pieței interne și de a îndepărta obstacolele din calea exercitării libertăților fundamentale, cum ar fi libera circulație a capitalurilor și libertatea de stabilire, obstacole rezultate din diferențele dintre dispozițiile legale și procedurile naționale referitoare la restructurarea preventivă, la insolvență, la remiterea de datorie și la decăderi. În scopul îndepărtării acestor obstacole și fără a aduce atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale lucrătorilor, prin prezenta directivă se asigură faptul că: întreprinderile și întreprinzătorii viabili aflați în dificultate financiară au acces la cadre naționale eficiente de restructurare preventivă care le permit să continue să funcționeze; întreprinzătorii insolvenți sau supraîndatorați care sunt onești pot beneficia de o remitere completă de datorie după scurgerea unei perioade rezonabile care să le permită astfel o a doua șansă; și procedurile de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie devin mai eficiente, în special prin scurtarea duratei acestora.
- (2) Restructurarea ar trebui să le permită debitorilor aflați în dificultăți financiare să își continue activitatea comercială integral sau parțial, prin schimbarea componenței, a condițiilor sau a structurii activelor și pasivelor acestora ori a oricărei părți a structurii capitalului acestora, inclusiv prin vânzarea de active sau a unor părți din întreprindere sau, în cazul în care este astfel prevăzut în dreptul intern, a întreprinderii în ansamblu, precum și prin efectuarea de modificări operaționale. Cu excepția cazului în care dreptul intern prevede în mod specific altfel, modificările operaționale, cum ar fi rezilierea sau modificarea contractelor ori vânzarea sau un alt tip de cesiune a activelor, ar trebui să respecte cerințele generale care sunt prevăzute în dreptul intern pentru astfel de măsuri, în special normele de drept civil și de drept al muncii. Orice conversie a creanțelor în capital social ar trebui să respecte, de asemenea, garanțiile prevăzute de dreptul intern. Cadrele de restructurare preventivă ar trebui, mai ales, să le permită debitorilor să se restructureze într-un mod eficient într-un stadiu timpuriu în vederea evitării insolvenței, limitând astfel lichidarea inutilă a societăților viabile. Respectivul cadru ar trebui să contribuie la preîntâmpinarea pierderii de locuri de muncă, de know-how și de aptitudini, și să asigure maximizarea valorii pentru creditorii - în raport cu ce ar primi în cazul lichidării activelor întreprinderii sau în cazul scenariului următoarei alternative optime în absența unui plan - precum și pentru proprietari și pentru economie în ansamblu.

⁽¹⁾ JO C 209, 30.6.2017, p. 21.

⁽²⁾ JO C 342, 12.10.2017, p. 43.

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 28 martie 2019 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 6 iunie 2019.

- (3) Cadrele de restructurare preventivă ar trebui să prevină, de asemenea, acumularea de credite neperformante. Prin existența unor cadre eficiente de restructurare preventivă s-ar asigura luarea de măsuri înainte ca întreprinderile să ajungă în situația de a nu mai putea să își achite creditele și s-ar contribui astfel la reducerea riscului ca creditele să devină neperformante în perioadele de declin ciclic și la reducerea impactului negativ asupra sectorului financiar. Numeroase întreprinderi și locuri de muncă ar putea fi salvate dacă ar exista cadre preventive în toate statele membre în care întreprinderile respective au sedii, active sau creditori. În cadrele de restructurare ar trebui să fie protejate drepturile tuturor părților implicate, inclusiv ale lucrătorilor, într-un mod echilibrat. În același timp, întreprinderile neviabile care nu au perspective de supraviețuire ar trebui să fie lichidate cât mai repede posibil. În cazul în care un debitor aflat în dificultăți financiare nu este viabil din punct de vedere economic sau viabilitatea sa economică nu poate fi restabilită rapid, eforturile de restructurare ar putea duce la accelerarea și acumularea de pierderi în detrimentul creditorilor, al lucrătorilor și al altor părți interesate, precum și al economiei în ansamblu.
- (4) Între statele membre există diferențe în ceea ce privește numărul de proceduri la care debitorii aflați în dificultăți financiare pot recurge pentru a-și restructura activitatea comercială. Unele state membre dispun de un număr limitat de proceduri care permit întreprinderilor să își restructureze activitatea numai într-o etapă relativ târzie, în contextul procedurilor de insolvență. În alte state membre, restructurarea este posibilă într-o etapă mai timpurie, dar procedurile existente fie nu sunt pe cât de eficiente ar trebui, fie sunt foarte formale, în special deoarece limitează posibilitatea de a se recurge la acorduri extrajudiciare. Soluțiile preventive sunt o tendință în creștere în dreptul în materie de insolvență. Tendința este de a privilegia abordări care, spre deosebire de abordarea tradițională constând în lichidarea unei întreprinderi aflate în dificultăți financiare, au drept obiectiv readucerea acesteia la o stare bună sau, cel puțin, salvarea acelor unități care încă sunt viabile din punct de vedere economic. Deseori, această abordare contribuie, printre alte beneficii pentru economie, la păstrarea locurilor de muncă sau la reducerea pierderilor evitabile de locuri de muncă. În plus, gradul de implicare în cadrele de restructurare preventivă a autorităților judiciare sau administrative, ori a celor numiți de aceste autorități variază de la lipsa implicării sau implicare minimă în unele state membre, până la implicare deplină în alte state membre. În mod similar, normele naționale care le oferă întreprinzătorilor o a doua șansă, în special cele prin care aceștia obțin remiterea de datoriile acumulate în cursul activității lor comerciale, diferă de la un stat membru la altul în ceea ce privește durata perioadei premergătoare remiterii de datorie și condițiile pentru remiterea de datorie.
- (5) În multe state membre durează mai mult de trei ani până când întreprinzătorii insolvenți, dar onești pot să obțină remiterea de datorie și să o ia de la capăt. Atunci când cadrele pentru remiterea de datorie și decăderi sunt ineficiente, întreprinzătorii sunt nevoiți să se mute în alte jurisdicții pentru a o putea lua de la capăt într-o perioadă rezonabilă, ceea ce presupune costuri suplimentare considerabile atât pentru creditorii lor, cât și pentru întreprinzătorii înșiși. Perioadele mari de valabilitate ale ordinelor de decădere care deseori însoțesc procedurile soldate cu remiterea de datorie creează obstacole în calea libertății de a iniția și a desfășura o activitate de întreprinzător independentă.
- (6) Durata excesivă a procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie din mai multe state membre este un factor important care stă la baza unor rate scăzute de recuperare și care îi descurajează pe investitori să desfășoare activități comerciale în jurisdicțiile în care procedurile riscă să fie prea îndelungate și nejustificat de costisitoare.
- (7) Diferențele dintre statele membre în ceea ce privește procedurile de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie se traduc în costuri suplimentare pentru investitori atunci când aceștia evaluează riscul ca debitorii să se confrunte cu dificultăți financiare în unul sau mai multe state membre sau riscul investirii în afaceri viabile cu dificultăți financiare, precum și al costurilor suplimentare de restructurare a unor societăți care au sedii, creditori sau active în alte state membre. Aceasta se poate observa mai ales în cazul restructurării grupurilor internaționale de societăți. Investitorii identifică incertitudinea privind normele în materie de insolvență și riscul ca procedurile de insolvență fie foarte lungi sau complicate în alte state membre drept unul din principalele motive pentru care nu investesc sau nu intră în relații de afaceri cu un partener din afara statului membru în care sunt stabiliți. Această incertitudine are un efect descurajator, împiedicând libertatea de stabilire a întreprinderilor și încurajarea spiritului de întreprinzător și afectând buna funcționare a pieței interne. Cele mai multe dintre microîntreprinderile și întreprinderile mici și mijlocii (IMM-uri), în special, nu dețin resursele necesare pentru a evalua riscuri legate de activitățile transfrontaliere.
- (8) Diferențele dintre statele membre în ceea ce privește procedurile de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie duc la apariția unor condiții inegale de acces la creditare și a unor rate inegale de recuperare în statele membre. Un grad mai mare de armonizare în domeniul restructurării, insolvenței, remiterii de datorie și decăderilor este, în consecință, indispensabil pentru buna funcționare a pieței interne, în general, și pentru funcționarea uniunii piețelor de capital, în particular, pentru, precum și pentru reziliența economiilor europene, inclusiv pentru menținerea și crearea de locuri de muncă.

- (9) Ar trebui, de asemenea, să se reducă costurile suplimentare de evaluare a riscurilor și a cererilor de executare silită transfrontalieră pentru creanțele creditorilor întreprinzătorilor supraîndatorați care se mută în alt stat membru pentru a beneficia de o remitere de datorie într-o perioadă mult mai scurtă. Ar trebui, de asemenea, să se reducă costurile suplimentare pe care le suportă întreprinzătorii care sunt nevoiți să se mute în alt stat membru pentru a beneficia de o remitere de datorie. În plus, obstacolele ce decurg din perioadele lungi de valabilitate ale ordinelor de decădere legate de insolvența sau supraîndatorarea unui întreprinzător inhibă spiritul antreprenorial.
- (10) Orice operațiune de restructurare, în special dacă este de mare anvergură și care generează un impact semnificativ, ar trebui să se bazeze pe un dialog cu părțile interesate. Respectivul dialog trebuie să includă alegerea măsurilor preconizate în raport cu obiectivele operațiunii de restructurare, precum și opțiunile alternative, și ar trebui să existe o implicare adecvată a reprezentanților lucrătorilor, astfel cum este prevăzut în dreptul Uniunii și în dreptul intern.
- (11) Obstacolele din calea exercitării libertăților fundamentale nu se limitează la situațiile pur transfrontaliere. Existența unei piețe interne tot mai interconectate, în care mărfurile, serviciile, capitalul și lucrătorii circulă liber, și care are o dimensiune digitală tot mai pronunțată, înseamnă că foarte puține întreprinderi sunt pur naționale, dacă se iau în considerare toate elementele relevante, precum baza de clienți, lanțul de aprovizionare, domeniul de activitate, baza de investitori și baza de capital. Chiar și cazurile de insolvență pur naționale pot avea un impact asupra funcționării pieței interne, prin așa-numitul efect de domino al insolvențelor, prin care insolvența unui debitor poate declanșa alte insolvențe în lanțul de aprovizionare.
- (12) În Regulamentul (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁴⁾ sunt abordate aspecte precum competența, recunoașterea și executarea, dreptul aplicabil și cooperarea în cadrul procedurilor de insolvență transfrontaliere, precum și interconectarea registrelor de insolvență. În domeniul de aplicare al acestui regulament intră procedurile de prevenire prin care se încurajează salvarea debitorilor viabili din punct de vedere economic și procedurile de remitere de datorie pentru întreprinzători și pentru alte persoane fizice. Respectivul regulament nu rezolvă însă neconcordanțele dintre legislațiile naționale ce reglementează respectivele proceduri. Mai mult, un instrument limitat strict la cazurile de insolvență transfrontalieră nici nu ar îndepărta toate obstacolele din calea liberei circulații, nici nu ar crea posibilitatea ca investitorii să determine dinainte natura transfrontalieră sau internă a dificultăților financiare pe care debitorul le-ar putea avea în viitor. Este nevoie, așadar, de un instrument care să nu se limiteze la chestiuni de cooperare judiciară, ci să stabilească și standarde minime de drept material pentru procedurile de restructurare preventivă, precum și pentru procedurile care conduc la o remitere de datorie pentru întreprinzători.
- (13) Prezenta directivă ar trebui să nu aducă atingere domeniului de aplicare al Regulamentului (UE) 2015/848. Acesta se dorește a fi pe deplin compatibilă cu respectivul regulament și complementară acestuia, prin impunerea obligației ca statele membre să instituie proceduri de restructurare preventivă care să respecte anumite principii minime de eficacitate. Aceasta nu schimbă abordarea urmărită în respectivul regulament, și anume de a permite statelor membre să mențină sau să introducă proceduri care nu îndeplinesc condiția publicității pentru notificare în temeiul anexei A din respectivul regulament. Cu toate că prezenta directivă nu impune ca procedurile din sfera sa de aplicare să îndeplinească toate condițiile de notificare în temeiul respectivei anexe, aceasta urmărește să faciliteze recunoașterea transfrontalieră a respectivelor proceduri, precum și recunoașterea și caracterul executoriu al hotărârilor.
- (14) Avantajul aplicării Regulamentului (UE) 2015/848 este că acesta prevede măsuri de protecție împotriva mutării abuzive a centrului intereselor principale ale debitorului în cursul procedurilor de insolvență transfrontaliere. De asemenea, în cazul procedurilor care nu sunt reglementate de respectivul regulament ar trebui să se aplice anumite restricții.
- (15) Este necesar să se reducă cheltuielile de restructurare, atât cele suportate de debitori, cât și cele suportate de creditori. Prin urmare, ar trebui să se reducă diferențele între statele membre care împiedică restructurarea timpurie a debitorilor viabili aflați în dificultăți financiare și care stânjenesc accesul întreprinzătorilor onești la o remitere de datorie. Reducerea unor astfel de diferențe ar crea astfel un plus de transparență, de securitate juridică și de previzibilitate pe întreg teritoriul Uniunii. Ar trebui ca în acest fel să se mărească la maximum randamentele obținute de toate tipurile de creditori și de investitori și să se încurajeze investițiile transfrontaliere. O mai mare coerență a procedurilor de restructurare și insolvență ar trebui să faciliteze, de asemenea, restructurarea grupurilor de societăți, indiferent de locul din Uniune în care își au sediul membrii grupului.

⁽⁴⁾ Regulamentul (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind procedurile de insolvență (JO L 141, 5.6.2015, p. 19).

- (16) Dacă se îndepărtează barierele din calea restructurării preventive eficace a debitorilor viabili aflați în dificultăți financiare, se contribuie la reducerea la minimum a pierderilor de locuri de muncă și a pierderilor de valoare suferite de creditorii din lanțul de aprovizionare și se conservă know-how-ul și competențele, ceea ce este în avantajul economiei în general. Dacă întreprinzătorii pot beneficia mai ușor de o remitere de datorie, acest lucru ar ajuta să se evite excluderea lor de pe piața forței de muncă și li se permite să redemareze activități de întreprinzători, pe baza învățămintelor desprinse din experiențele anterioare. În plus, dacă se reduce durata procedurilor de restructurare, se măresc ratele de recuperare ale creditorilor, dat fiind că trecerea timpului nu ar face, în mod normal, decât să genereze noi pierderi ale valorii debitorului sau ale valorii afacerii debitorului. În cele din urmă, existența unor proceduri eficiente de restructurare preventivă de insolvență și de remitere de datorie ar permite o mai bună evaluare a riscurilor pe care le presupun deciziile de acordare și de luare de credite și o facilitare a adaptării debitorilor insolvenți sau supraîndatorați, ceea ce ar reduce la minimum costurile economice și sociale pe care le presupune procesul de reducere a gradului de îndatorare. Prezenta directivă trebuie să permită statelor membre flexibilitatea de a aplica principii comune, respectând totodată sistemele juridice naționale. Statele membre ar trebui să poată menține sau introduce în dreptul lor intern cadre de restructurare preventivă altele decât cele prevăzute în prezenta directivă.
- (17) Întreprinderile, și în special IMM-urile, care reprezintă 99 % din totalul întreprinderilor din Uniune, ar trebui să beneficieze de o abordare mai coerentă la nivelul Uniunii. IMM-urile au o probabilitate mai mare de a fi lichidate decât de a fi restructurate, pentru că trebuie să suporte costuri disproporționat mai mari decât cele suportate de întreprinderile mai mari. Se întâmplă deseori ca IMM-urile să nu dispună, mai ales atunci când se confruntă cu dificultăți financiare, de resursele necesare pentru a face față unor costuri de restructurare ridicate și pentru a profita de procedurile de restructurare mai eficiente disponibile doar în unele state membre. Pentru a-i ajuta pe acești debitori să se restructureze la costuri scăzute, ar trebui să fie elaborate la nivel național și puse la dispoziție online liste de verificare cuprinzătoare pentru planurile de restructurare, adaptate la nevoile și la particularitățile IMM-urilor. În plus, ar trebui să fie puse în practică instrumente de avertizare timpurie prin care debitorii să fie avertizați că trebuie să acționeze rapid, ținând seama de resursele limitate ale IMM-urilor pentru a angaja specialiști.
- (18) În cadrul definirii IMM-urilor, statele membre ar trebui să țină seama în mod corespunzător de Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁵⁾ sau de Recomandarea Comisiei din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii ⁽⁶⁾.
- (19) Este indicat să se excludă din domeniul de aplicare al prezentei directive debitorii care sunt întreprinderi de asigurare și de reasigurare, astfel cum sunt definite la articolul 13 punctele 1 și 4 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁷⁾, instituții de credit, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁸⁾, firme de investiții și organisme de plasament colectiv, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctele 2 și 7 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, contrapărți centrale, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁹⁾, depozitari centrali de titluri de valoare, astfel cum sunt definiți la articolul 2 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁰⁾, și alte instituții financiare și entități enumerate la articolul 1 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹¹⁾. Astfel de debitori sunt supuși unor regimuri speciale, iar autoritățile naționale de supraveghere și de rezoluție au competențe ample de intervenție în legătură cu aceștia. Statele membre ar trebui să poată exclude alte entități financiare furnizoare de servicii financiare care fac obiectul unor regimuri comparabile și unor competențe de intervenție comparabile.

⁽⁵⁾ Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).

⁽⁶⁾ Recomandarea Comisiei din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii (JO L 124, 20.5.2003, p. 36).

⁽⁷⁾ Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).

⁽⁸⁾ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

⁽⁹⁾ Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p. 1).

⁽¹⁰⁾ Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind îmbunătățirea decontării titlurilor de valoare în Uniunea Europeană și privind depozitarii centrali de titluri de valoare și de modificare a Directivelor 98/26/CE și 2014/65/UE și a Regulamentului (UE) nr. 236/2012 (JO L 257, 28.8.2014, p. 1).

⁽¹¹⁾ Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

- (20) Pentru aceleași considerente, este de asemenea indicat ca organismele publice constituite în temeiul dreptului intern să fie excluse din domeniul de aplicare al prezentei directive. Statele membre ar trebui să poată, de asemenea, să rezerve accesul la cadrele de restructurare preventivă persoanelor juridice, întrucât dificultățile financiare întâmpinate de întreprinzători pot fi eficient abordate nu numai prin intermediul unor proceduri de restructurare preventivă, ci și prin intermediul unor proceduri care conduc la remiterea de datorie sau prin intermediul unor restructurări informale în baza unor acorduri contractuale. Statele membre cu sisteme juridice diferite, în cazul în care același tip de entitate are un statut juridic diferit în sistemele juridice respective, ar trebui să poată aplica un regim uniform pentru toate astfel de entități. Un cadru de restructurare preventivă stabilit în temeiul prezentei directive nu ar trebui să afecteze creanțele și drepturile opozabile unui debitor care decurg din sistemele de pensii ocupaționale în cazul în care creanțele și drepturile respective au apărut într-o perioadă anterioară restructurării.
- (21) Supraîndatorarea consumatorilor este un motiv de mare preocupare economică și socială și este strâns legată de reducerea excedentului de datorie. În plus, deseori este imposibil să se facă o distincție clară între datoriile pe care întreprinzătorii le angajează în cursul comerțului, afacerii, meseriei sau profesiei lor și cele pe care le angajează în calitate de consumator. Întreprinzătorii nu ar beneficia în mod eficient de o a doua șansă dacă ar trebui să treacă prin proceduri separate, cu condiții de acces și perioade premergătoare remiterii de datorie diferite, pentru a-și obține remiterea de datoriile angajate în calitate de întreprindere și de celelalte datorii angajate în altă calitate decât cea de întreprindere. Din aceste motive, deși în prezenta directivă nu sunt incluse norme obligatorii referitoare la supraîndatorarea consumatorilor, ar fi recomandabil ca statele membre să aplice și în cazul consumatorilor, în cel mai scurt timp posibil, dispozițiile prezentei directive referitoare la remiterea de datorie.
- (22) Cu cât un debitor poate să își detecteze dificultățile financiare și să ia măsurile corespunzătoare mai devreme, cu atât probabilitatea ca acesta să evite o insolvență iminentă este mai mare, iar în cazul unei întreprinderi a cărei viabilitate este compromisă definitiv, cu atât procedura de lichidare este mai bine organizată și mai eficientă. Pentru ca debitorii care încep să se confrunte cu dificultăți financiare să fie încurajați să ia din timp măsuri, ar trebui să existe, așadar, informații clare, actualizate, concise și ușor de utilizat despre procedurile de restructurare preventivă, precum și unul sau mai multe instrumente de avertizare timpurie. Pot fi utilizate instrumente de avertizare timpurie care iau forma unor mecanisme de alertă care să indice atunci când debitorul nu a efectuat anumite tipuri de plăți, de exemplu când nu a plătit impozitele sau contribuțiile la asigurările sociale. Astfel de instrumente ar putea fi dezvoltate fie de către statele membre însele, fie de către entități private, atâta timp cât obiectivul este realizat. Statele membre trebuie să pună la dispoziție online informațiile cu privire la instrumentele de avertizare timpurie, de exemplu pe un site internet sau o pagină web dedicată. Statele membre ar trebui să poată adapta instrumentele de avertizare timpurie în funcție de mărimea întreprinderii și ar trebui să poată stabili dispoziții privind instrumentele de avertizare timpurie specifice pentru întreprinderile și grupurile mari, care să țină seama de particularitățile acestora. Prezenta directivă nu ar trebui să atragă nicio răspundere a statelor membre pentru eventuale daune suferite prin proceduri de restructurare care sunt declanșate de astfel de instrumente de avertizare timpurie.
- (23) Într-un efort de a crește sprijinul pentru lucrători și reprezentanții lor, statele membre ar trebui să se asigure că reprezentanții lucrătorilor au acces la informații relevante și actualizate cu privire la existența unor instrumente de avertizare timpurie și trebuie, de asemenea, să aibă posibilitatea de a oferi sprijin pentru reprezentanții lucrătorilor în cadrul evaluării situației economice a debitorului.
- (24) Debitorii, inclusiv entitățile juridice și, în cazul în care este astfel prevăzut în dreptul intern, persoanele fizice și grupurile de societăți, ar trebui să aibă la dispoziție un cadru de restructurare care să le permită să se ocupe de dificultățile lor financiare într-un stadiu timpuriu, când pare probabil că insolvența poate fi prevenită și viabilitatea activității asigurată. Acest cadru de restructurare ar trebui să fie disponibil înainte ca debitorii să fie declarați insolvenți în temeiul dreptului intern, adică înainte ca debitorii să îndeplinească condițiile prevăzute de dreptul intern pentru a intra în proceduri de insolvență colectivă, care în mod normal presupun desistarea totală a debitorului și numirea unui lichidator. Pentru a se evita utilizarea abuzivă a cadrelor juridice de insolvență, dificultățile financiare ale debitorului ar trebui să indice o probabilitate de insolvență, iar planul de restructurare ar trebui să aibă capacitatea de a preveni insolvența debitorului și de a asigura viabilitatea întreprinderii.
- (25) Referitor la creanțele care devin scadente sau care apar după depunerea unei cereri de deschidere a procedurii de restructurare preventivă, ori după deschiderea procedurii, statele membre ar trebui să poată stabili dacă aceste creanțe sunt incluse în măsurile de restructurare preventivă sau în suspendarea executărilor silit individuale. Statele membre ar trebui să poată decide dacă suspendarea executărilor silit individuale are efect asupra intereselor datorate pentru creanțe.

- (26) Statele membre ar trebui să poată introduce un test de viabilitate a debitorului ca o condiție pentru accesul la procedura de restructurare preventivă prevăzută de prezenta directivă. Un astfel de test trebuie efectuat fără a aduce prejudicii activelor debitorului, ceea ce ar putea lua forma, printre altele, acordării unei suspendări provizorii sau efectuării testului fără întârzieri nejustificate. Cu toate acestea, absența unui prejudiciu nu ar trebui să împiedice statele membre să solicite debitorului să-și dovedească viabilitatea pe propria cheltuială.
- (27) Faptul că statele membre pot limita accesul la un cadru de restructurare în ceea ce privește debitorii care au fost condamnați pentru încălcări grave ale obligațiilor contabile sau de ținere a evidențelor contabile nu ar trebui să împiedice statele membre de a limita și accesul debitorilor la cadrele de restructurare preventivă și în cazul în care registrele și evidențele lor sunt incomplete sau deficitare într-o măsură care nu permite să se stabilească cu certitudine starea financiară și a activității comerciale a debitorului.
- (28) Statele membre ar trebui să poată extinde domeniul de aplicare al cadrelor de restructurare preventivă prevăzute de prezenta directivă la situații în care debitorii se confruntă cu dificultăți de altă natură decât financiară, cu condiția ca aceste dificultăți să dea naștere unei amenințări reale și grave la adresa capacității prezente sau viitoare a unui debitor de a-și plăti datoriile la scadență. Perioada relevantă pentru stabilirea unei astfel de amenințări se poate raporta la o perioadă de câteva luni, sau chiar mai mult, pentru a ține cont de cazurile în care debitorul se confruntă cu dificultăți de altă natură decât financiară care amenință situația activității sale ca întreprindere în activitate și, pe termen mediu, lichiditatea sa. Un exemplu de acest fel ar putea fi cazul în care debitorul a pierdut un contract de importanță crucială pentru el.
- (29) În scopul promovării eficienței și al reducerii întârzierilor și a costurilor, cadrele naționale de restructurare preventivă ar trebui să conțină proceduri flexibile. În cazul în care prezenta directivă este pusă în aplicare prin intermediul a cel puțin două proceduri dintr-un cadru de restructurare, debitorul ar trebui să aibă acces la toate drepturile și garanțiile prevăzute de prezenta directivă în scopul realizării unei restructurări eficiente. Cu excepția cazurilor de implicare obligatorie a autorităților judiciare sau administrative, prevăzută de prezenta directivă, statele membre ar trebui să poată limita implicarea unor astfel de autorități la ceea ce este necesar și proporțional, luând în considerare în același timp, printre altele, obiectivul protejării drepturilor și intereselor debitorilor și ale părților afectate, precum și obiectivul reducerii întârzierilor și a costurilor procedurilor. Atunci când creditorilor sau reprezentanților lucrătorilor li se dă autorizația de a iniția o procedură de restructurare în conformitate cu dreptul intern și în cazul în care debitorul este un IMM, statele membre ar trebui, ca condiție preliminară pentru inițierea procedurii, să solicite acordul debitorului și ar trebui să poată decide de asemenea să aplice respectiva cerință debitorilor care sunt întreprinderi mari.
- (30) Pentru a se evita costuri inutile, pentru a se reflecta caracterul timpuriu al restructurării preventive și pentru a se încuraja debitorii să solicite restructurarea preventivă într-un stadiu timpuriu al dificultăților lor financiare, aceștia ar trebui, în principiu, să păstreze controlul asupra activelor lor și a activității lor comerciale curente. Numirea unui practician în domeniul restructurării, care să supravegheze activitatea unui debitor sau să preia parțial controlul operațiunilor zilnice ale unui debitor, nu ar trebui să fie obligatorie în toate cazurile, ci ar trebui să se facă de la caz la caz, în funcție de circumstanțele cazului sau de nevoile specifice ale debitorului. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să poată stabili că numirea unui practician în domeniul restructurării este întotdeauna necesară în anumite circumstanțe, cum ar fi în cazul în care: debitorul beneficiază de o suspendare generală a executărilor silite individuale; planul de restructurare trebuie să fie confirmat prin impunerea unui plan de restructurare în pofida disidenței creditorilor din mai multe clase; planul de restructurare include măsuri care afectează drepturile lucrătorilor; ori debitorul sau personalul său de conducere a acționat în mod infracțional, fraudulos sau într-o manieră prejudiciabilă în relațiile de afaceri.
- (31) Pentru a sprijini părțile la negocierea și redactarea unui plan de restructurare, statele membre ar trebui să prevadă obligativitatea numirii unui practician în domeniul restructurării, în cazul în care: o autoritate judiciară sau administrativă acordă debitorului o suspendare generală a executărilor silite individuale, cu condiția ca în acest caz practicianul să fie necesar pentru a proteja interesele părților; planul de restructurare trebuie să fie confirmat de o autoritate judiciară sau administrativă prin impunerea unui plan de restructurare în pofida disidenței creditorilor din mai multe clase; a fost solicitat de către debitor; sau este solicitat de o majoritate a creditorilor cu condiția ca creditorii să acopere cheltuielile și onorariile practicianului.

- (32) Un debitor ar trebui să poată beneficia de o suspendare temporară a executărilor silite individuale, indiferent dacă aceasta este acordată de o autoritate judiciară sau administrativă ori prin efectul legii, cu scopul de a sprijini negocierile privind un plan de restructurare, pentru a putea continua să funcționeze sau cel puțin să conserve valoarea masei bunurilor sale în timpul negocierilor. În cazul în care dreptul intern prevede acest lucru, ar trebui să fie posibil ca suspendarea să se poată aplica și în beneficiul terților furnizori de garanții, inclusiv a garanților și a furnizorilor de garanții. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să poată prevedea că autoritățile judiciare sau administrative pot refuza să acorde suspendarea executărilor silite individuale în cazul în care aceasta nu este necesară sau nu ar îndeplini obiectivul de sprijinire a negocierilor. Printre motivele de refuz s-ar putea număra lipsa susținerii din partea majorităților necesare a creditorilor sau, în cazul în care este astfel prevăzut în dreptul intern, incapacitatea efectivă a debitorului de a-și plăti datoriile la scadență.
- (33) Pentru a facilita și a accelera derularea procedurilor, statele membre ar trebui să poată stabili, pe baza unor prezumții *juris tantum*, prezența unor motive de refuz a suspendării, în cazul în care, de exemplu, debitorul are conduita tipică a unui debitor aflat în imposibilitatea de a-și achita datoriile la scadență, cum ar fi o neîndeplinire substanțială a obligațiilor față de lucrători sau de agenții fiscale ori de securitate socială, sau în cazul în care debitorul sau personalul responsabil pentru gestionarea curentă a întreprinderii a săvârșit o infracțiune financiară care dă motive să se creadă că o majoritate a creditorilor nu va susține începerea negocierilor.
- (34) O suspendare a executărilor silite individuale ar putea fi generală, fiind aplicabilă tuturor creditorilor, sau ar putea fi aplicabilă doar anumitor creditori sau categorii de creditori. Statele membre ar trebui să poată exclude anumite creanțe sau categorii de creanțe din domeniul de aplicare al suspendării, în situații bine definite, cum ar fi creanțele care sunt garantate prin active a căror eliminare nu ar pune în pericol restructurarea activității sau cum ar fi creanțele creditorilor a căror suspendare ar crea un prejudiciu injust, de exemplu printr-o pierdere necompensată sau prin deprecierea garanției.
- (35) Pentru a se asigura echilibrul corect între drepturile debitorului și cele ale creditorilor, o suspendare a executărilor silite individuale ar trebui să se aplice pentru o perioadă maximă de până la patru luni. În cazurile complexe de restructurare însă ar putea fi necesară o perioadă mai mare. Statele membre ar trebui să poată stabili că, în astfel de cazuri, autoritatea judiciară sau administrativă poate dispune prelungiri ale perioadei inițiale de suspendare. În cazul în care autoritatea judiciară sau administrativă nu ia o decizie cu privire la prelungirea unei suspendări înainte ca aceasta să expire, suspendarea ar trebui să înceteze să producă efecte de la expirarea respectivei suspendări. Din motive de securitate juridică, durata totală a suspendării ar trebui să fie limitată la douăsprezece luni. Statele membre ar trebui să poată prevedea o suspendare pe o perioadă nedeterminată atunci când debitorul devine insolvent în conformitate cu dreptul intern. Statele membre ar trebui să poată decide dacă o suspendare provizorie de scurtă durată, acordată în așteptarea deciziei autorității judiciare sau administrative privind accesul la cadrul de restructurare preventivă, face sau nu obiectul termenelor prevăzute în prezenta directivă.
- (36) Pentru a se asigura că creditorii nu sunt afectați fără a fi necesar, statele membre ar trebui să prevadă că autoritățile judiciare sau administrative pot ridica suspendarea executărilor silite individuale dacă aceasta nu mai îndeplinește obiectivul de sprijinire a negocierilor, de exemplu în cazul în care devine evident că majoritatea necesară a creditorilor nu susține continuarea negocierilor. În cazul în care statele membre prevăd o astfel de posibilitate, suspendarea ar trebui de asemenea să fie ridicată dacă creditorii sunt prejudiciați în mod injust prin această suspendare. Statelor membre ar trebui să li se permită să limiteze posibilitatea ridicării suspendării la situațiile în care creditorii nu au avut posibilitatea de a fi audiați înainte de intrarea în vigoare a suspendării sau înainte de prelungirea acesteia. De asemenea, statelor membre ar trebui să li se permită să prevadă o perioadă minimă în care suspendarea nu poate fi ridicată. Pentru a stabili dacă creditorilor le-a fost cauzat un prejudiciu injust, autoritățile judiciare sau administrative ar trebui să poată verifica dacă prin suspendare se va conserva valoarea totală a masei bunurilor, precum și dacă debitorul acționează cu rea-credință sau cu intenția de a cauza prejudicii sau dacă acesta acționează în general împotriva așteptărilor legitime ale masei credale.

- (37) Prezenta directivă nu include dispoziții privind despăgubirile sau garanțiile pentru creditorii ale căror garanții este posibil să scadă ca valoare în cursul suspendării. Se consideră că un creditor sau o clasă de creditori este prejudiciată în mod injust prin suspendare dacă, de exemplu, creanțele sale ar fi tratate ca urmare a suspendării într-un mod considerabil mai puțin favorabil decât dacă suspendarea nu ar fi aplicată sau dacă creditorul este pus într-o situație mai dezavantajoasă decât alți creditori aflați într-o poziție similară. Statele membre ar trebui să poată prevedea că, ori de câte ori se stabilește că a fost cauzat un prejudiciu injust în ceea ce privește unul sau mai mulți creditori sau una sau mai multe clase de creditori, suspendarea poate fi ridicată în ceea ce privește respectivii creditori sau respectivele clase de creditori ori în ceea ce privește toți creditorii. Statele membre ar trebui să poată decide cine este abilitat să solicite ridicarea suspendării.
- (38) Suspendarea executărilor silite individuale ar trebui, de asemenea, să însemne suspendarea unei obligații a debitorului de a solicita deschiderea sau de a proceda, la cererea unui creditor, la deschiderea unei proceduri de insolvență care ar putea duce la lichidarea debitorului. Astfel de proceduri de insolvență ar trebui să includă nu numai procedurile care, în temeiul legii, au ca unic rezultat posibil lichidarea debitorului, ci și proceduri care ar putea duce la restructurarea debitorului. Suspendarea deschiderii unei proceduri de insolvență la cererea creditorilor ar trebui să se aplice nu numai în cazul în care statele membre prevăd o suspendare generală a executărilor silite individuale aplicabilă tuturor creditorilor, ci și în cazul în care statele membre prevăd opțiunea unei suspendări a executărilor silite individuale care se aplică numai pentru un număr limitat de creditori. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să poată prevedea că procedura de insolvență poate fi deschisă la cererea unor autorități publice care nu acționează în calitate de creditor, ci în interesul general, cum ar fi un procuror.
- (39) Prezenta directivă nu ar trebui să împiedice debitorii să plătească, în cursul normal al activității, creanțe unor creditori neafecțați și creanțe aparținând unor creditori afectați ale căror creanțe apar în timpul suspendării executărilor silite individuale. Pentru a se garanta faptul că creditorii cu creanțe care au apărut înainte de deschiderea unei proceduri de restructurare sau a unei suspendări a executărilor silite individuale nu pun presiune pe debitor să plătească creanțele respective, care altfel ar fi reduse prin punerea în aplicare a planului de restructurare, statele membre ar trebui să poată prevedea suspendarea obligației de plată a debitorului cu privire la plata creanțelor respective.
- (40) Când debitorul intră într-o procedură de insolvență, este posibil ca unii furnizori să aibă drepturi contractuale, prevăzute în așa-numitele clauze de rezoluțiune, de a rezilia contractul de furnizare pe simplul motiv al insolvenței, chiar dacă debitorul și-a îndeplinit obligațiile în mod corespunzător. Clauzele de rezoluțiune ar putea fi activate atunci când debitorul formulează o cerere de măsuri de restructurare preventivă. Atunci când clauzele de acest fel sunt invocate deși debitorul se află doar în stadiul de negociere a unui plan de restructurare sau de solicitare a unei suspendări a executărilor silite individuale sau invocate atunci când privesc un eveniment legat de suspendare, încetarea anticipată ar putea avea un impact negativ asupra activității comerciale a debitorului și a salvării cu succes a acesteia. Prin urmare, în astfel de cazuri, este necesar să se stabilească că creditorilor nu li se permite să invoce clauze de rezoluțiune care fac referire la negocieri privind un plan de restructurare, la o suspendare sau la un eveniment similar legat de suspendare.
- (41) Rezilierea anticipată poate afecta capacitatea unei întreprinderi de a-și continua activitatea în cursul negocierilor de restructurare, în special atunci când este vorba de contracte pentru furnizări esențiale, cum ar fi gazele, energia electrică, apa, telecomunicațiile și serviciile de plăți cu cardul. Statele membre ar trebui să prevadă că creditorilor cărora li se aplică suspendarea executărilor silite individuale, și ale căror creanțe au apărut înaintea suspendării și nu au fost plătite de către un debitor, nu li se permite să refuze executarea contractelor în derulare esențiale, să rezilieze, să execute în mod anticipat sau să modifice în orice alt mod aceste contracte pe perioada suspendării, cu condiția ca debitorul să respecte obligațiile care îi revin în temeiul acestor contracte care ajung la scadență în cursul suspendării. Exemple de contracte în derulare sunt, de exemplu, acordurile de leasing și de licență, contractele de furnizare pe termen lung și acordurile de franciză.
- (42) Prezenta directivă trebuie să stabilească standarde minime pentru conținutul unui plan de restructurare. Statele membre ar trebui să poată totuși să solicite explicații suplimentare în planul de restructurare, de exemplu în ceea ce privește criteriile conform cărora creditorii au fost grupați, care pot fi relevante în situațiile în care o datorie este garantată doar parțial. Statele membre nu ar trebui să fie obligate să solicite opinia unui expert în ceea ce privește valoarea activelor care trebuie să fie indicate în plan.

- (43) Creditorii afectați de un plan de restructurare, inclusiv lucrătorii, și, în cazul în care dreptul intern permite, deținătorii de titluri de capital, ar trebui să aibă drept de vot asupra adoptării unui plan de restructurare. Statele membre ar trebui să poată prevedea un număr limitat de excepții de la această normă. Părțile neafectate de planul de restructurare nu ar trebui să aibă drepturi de vot în legătură cu planul, iar aprobarea acestuia ar trebui să fie posibilă fără sprijinul părților respective. Conceptul de părți afectate include lucrătorii doar în calitatea lor de creditori. Prin urmare, dacă statele membre decid să excludă de la cadrul preventiv de restructurare creanțele lucrătorilor, lucrătorii nu ar trebui să fie considerați părți afectate. Votul privind adoptarea unui plan de restructurare ar putea lua forma unei proceduri de vot oficiale sau a unei proceduri de consultare și ajungere la un acord cu majoritatea prevăzută a părților afectate. Atunci când votul ia forma unui acord cu majoritatea prevăzută, părților afectate care nu au fost implicate în acord ar putea totuși să le fie oferită oportunitatea de a se alătura la planul de restructurare.
- (44) Pentru a se asigura că drepturile care sunt similare în esență sunt tratate în mod echitabil și că planurile de restructurare pot fi adoptate fără prejudicierea abuzivă a drepturilor părților afectate, părțile afectate ar trebui să fie tratate în clase separate care să corespundă criteriilor de împărțire în clase prevăzute în dreptul intern. Împărțirea în clase înseamnă gruparea părților afectate în scopul adoptării unui plan în așa fel încât să li se reflecte drepturile aferente creanțelor și intereselor afectate și rangul de prioritate al acestora. O cerință minimă este aceea că creditorii garantați și creditorii negarantați ar trebui să fie tratați întotdeauna în clase separate. Statele membre ar trebui să poată totuși solicita să fie formate mai mult de două clase de creditori, inclusiv clase diferite de creditori garantați și negarantați și clase de creditori cu creanțe subordonate. Statele membre ar trebui să poată, de asemenea, să trateze tipuri de creditori care nu au o comunitate de interese suficientă, cum ar fi autoritățile fiscale sau de securitate socială, în clase separate. În dreptul intern ar putea să se prevadă că creanțele garantate se pot împărți în părți garantate și părți negarantate, în funcție de valoarea estimată a garanțiilor. Statele membre ar trebui să poată, de asemenea, să prevadă norme specifice în sprijinul împărțirii în clase, în temeiul cărora creditorii nediversificați sau creditorii deosebit de vulnerabili într-un alt mod, cum ar fi lucrătorii sau furnizorii mici, ar profita de respectiva împărțire în clase.
- (45) Statele membre ar trebui să poată prevedea că debitorii care sunt IMM-uri, din cauza structurii relativ simple a capitalului lor, pot fi exceptați de la obligația de a trata părțile afectate în clase separate, în baza structurii lor de capital relativ simple. În cazurile în care IMM-urile au decis să creeze o singură clasă cu drept de vot și respectiva clasă votează împotriva planului, debitorii ar trebui să aibă posibilitatea de a prezenta un alt plan, în conformitate cu principiile generale ale prezentei directive.
- (46) Statele membre ar trebui să asigure, în orice caz, în dreptul intern, tratamentul adecvat al chestiunilor de importanță deosebită pentru împărțirea în clase, cum ar fi creanțele părților cu legături între ele, precum și că dreptul lor intern conține norme referitoare la tratamentul creanțelor potențiale și al creanțelor contestate. Statele membre ar trebui să poată reglementa modul în care să fie tratate creanțele contestate în scopul alocării drepturilor de vot. Autoritatea judiciară sau administrativă ar trebui să examineze împărțirea în clase, inclusiv selectarea creditorilor afectați de plan, atunci când planul de restructurare este depus spre confirmare. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să poată prevedea ca autoritatea respectivă să aibă posibilitatea de a examina împărțirea în clase și mai devreme, în cazul în care întreprinderea care propune planul solicită validarea sau îndrumări prealabile.
- (47) În dreptul intern ar trebui să se stabilească majoritățile necesare, astfel încât minoritatea părților afectate din fiecare clasă să nu poată împiedica adoptarea unui plan de restructurare care nu le prejudiciază în mod abuziv drepturile și interesele. Fără o regulă a majorității obligatorie pentru creditorii garantați disidenți, restructurarea timpurie ar fi imposibilă în numeroase cazuri, de exemplu atunci când este nevoie de o restructurare financiară, dar întreprinderea este altfel viabilă. Pentru a se asigura că rolul pe care părțile îl au în adoptarea planurilor de restructurare este proporțional cu interesele pe care le dețin în întreprindere, majoritatea necesară ar trebui să se bazeze pe quantumul creanțelor creditorilor sau al intereselor deținătorilor de titluri de capital din fiecare clasă dată. Statele membre ar trebui să poată, în plus, să impună existența unei majorități numerice a părților afectate din fiecare clasă. Statele membre ar trebui să poată stabili norme în ceea ce privește părțile afectate cu drept de vot care nu își exercită respectivul drept în mod corect sau nu sunt reprezentate, cum ar fi norme care permit ca respectivele părți afectate să fie luate în considerare pentru un prag de participare sau pentru calcularea majorității. De asemenea, statele membre ar trebui să poată prevedea un prag de participare pentru vot.

- (48) Este necesar ca planul de restructurare să fie confirmat de o autoritate judiciară sau administrativă, în acest fel asigurându-se că reducerea drepturilor creditorilor sau a intereselor deținătorilor de titluri de capital este proporțională cu beneficiile aduse de restructurare și că respectivii creditori și deținători de titluri de capital au acces la o cale de atac eficientă. Confirmarea este necesară în special în cazul în care: există părți afectate disidente; planul de restructurare conține dispoziții privind o finanțare nouă; sau implică o pierdere de peste 25 % din forța de muncă. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să poată prevedea că și în alte cazuri este necesară confirmarea de către o autoritate judiciară sau administrativă. O confirmare a unui plan care implică pierderea a peste 25 % din forța de muncă ar trebui să fie necesară doar în cazul în care dreptul intern permite cadrelor de restructurare preventivă să prevadă măsuri care să aibă un efect direct asupra contractelor de muncă.
- (49) Statele membre ar trebui să se asigure că autoritatea judiciară sau administrativă este competentă să respingă un plan în cazul căruia s-a stabilit că ar reduce drepturile creditorilor sau deținătorilor de titluri de capital disidenți, la un nivel fie sub valoarea pe care aceștia s-ar aștepta în mod rezonabil să o primească în cazul lichidării întreprinderii debitorului, indiferent dacă aceasta din urmă se realizează prin vânzarea individuală a bunurilor sau prin vânzarea în bloc a bunurilor, ca subansamblu funcțional, în funcție de circumstanțele particulare ale fiecărui debitor, fie la un nivel sub valoarea pe care s-ar aștepta în mod rezonabil să o primească în cazul scenariului următoarei alternative optime dacă planul de restructurare nu ar fi confirmat. Cu toate acestea, atunci când planul este confirmat printr-o impunere a unui plan de restructurare în pofida disidenței creditorilor din mai multe clase, ar trebui să se facă referire la mecanismul de protecție folosit într-un astfel de scenariu. În cazul în care statele membre aleg să efectueze o determinare a valorii debitorului ca întreprindere în activitate, valoarea întreprinderii în activitate trebuie să țină seama de activitatea debitorului pe termen mai lung, spre deosebire de valoarea de lichidare. Valoarea întreprinderii în activitate este, de regulă, mai mare decât valoarea de lichidare, deoarece se bazează pe prezumția că întreprinderea își continuă activitatea cu cea mai mică perturbare posibilă, beneficiază de încrederea creditorilor financiari, a acționarilor și a clienților, continuă să genereze venituri și limitează impactul asupra lucrătorilor.
- (50) În măsura în care îndeplinirea criteriului respectării intereselor creditorilor ar trebui examinată de către autoritatea judiciară sau administrativă numai în cazul unei contestări a planului de restructurare pe acest temei, pentru a se evita efectuarea unei determinări a valorii în fiecare caz, statele membre ar trebui să poată stabili examinarea din oficiu a altor condiții pentru confirmare. Statele membre ar trebui să poată adăuga alte condiții a căror respectare este necesară pentru confirmarea unui plan de restructurare, cum ar fi o protecție adecvată a deținătorilor de titluri de capital. Autoritățile judiciare sau administrative ar trebui să poată refuza să confirme planurile de restructurare care nu au perspective rezonabile de prevenire a insolvenței debitorului sau de asigurare a viabilității întreprinderii. Cu toate acestea, statele membre nu ar trebui să fie obligate să asigure efectuarea din oficiu a unei astfel de evaluări.
- (51) Notificarea tuturor părților afectate ar trebui să fie una dintre condițiile pentru confirmarea unui plan de restructurare. Statele membre ar trebui să poată defini forma notificării, să poată identifica momentul la care aceasta trebuie efectuată, precum și să poată stabili prevederi pentru tratamentul creanțelor necunoscute referitoare la notificare. Statele membre ar trebui să poată dispune obligativitatea informării părților neafectate cu privire la planul de restructurare.
- (52) Pentru a respecta criteriul „respectării intereselor creditorilor” ar trebui să se considere că niciun creditor disident nu se va găsi, prin planul de restructurare, într-o situație mai puțin favorabilă decât în caz de lichidare, indiferent dacă aceasta se realizează prin vânzarea individuală a bunurilor sau prin vânzarea în bloc a bunurilor, ca subansamblu funcțional, ori decât în scenariul următoarei alternative optime dacă planul de restructurare nu ar fi confirmat. Statele membre ar trebui să poată alege unul dintre aceste două praguri atunci când pun în aplicare criteriul respectării intereselor creditorilor în dreptul intern. Criteriul respectiv ar trebui aplicat în toate cazurile în care un plan trebuie confirmat pentru a fi obligatoriu pentru creditorii disidenți sau, eventual, pentru clasele disidente de creditori. O consecință a criteriului respectării intereselor creditorilor este că, în cazul în care creditorii instituționali publici se bucură de un statut privilegiat în temeiul dreptului intern, statele membre ar putea prevedea că planul nu poate impune anularea integrală sau parțială a creanțelor creditorilor respectivi.
- (53) Deși ar trebui să se considere întotdeauna că un plan de restructurare este adoptat dacă este susținut de majoritatea necesară din fiecare clasă afectată, ar trebui totuși să fie posibil ca un plan de restructurare care nu este susținut de majoritatea necesară din fiecare clasă afectată să fie confirmat de o autoritate judiciară sau administrativă la propunerea unui debitor sau cu acordul debitorului. În cazul unei persoane juridice, statele membre ar trebui să poată decide dacă, în scopul adoptării sau confirmării unui plan de restructurare, debitorul trebuie să fie înțeles ca fiind consiliul de administrație al persoanei juridice sau o anumită majoritate a acționarilor ori a deținătorilor de titluri de capital. Pentru ca, în cazul impunerii unui plan de restructurare în pofida disidenței creditorilor din mai multe clase, planul să fie confirmat, el trebuie să fie sprijinit de o majoritate a claselor de părți afectate cu drept de vot. Cel puțin una dintre clasele respective trebuie să fie o clasă de creditori garanțați sau să aibă rang prioritar față de clasa de creditori negaranțați obișnuiți.

- (54) Ar trebui să fie posibil ca, în situația în care o majoritate a claselor cu drept de vot nu susțin planul de restructurare, planul să poată fi totuși confirmat dacă este sprijinit de cel puțin o clasă de creditori afectați sau lezați care, în urma determinării valorii debitorului ca întreprindere în activitate, să primească o plată sau să își păstreze vreun interes, ori, în cazul în care este astfel prevăzut în dreptul intern, despre care se poate considera în mod rezonabil că ar primi o plată sau și-ar păstra vreun interes dacă s-ar aplica ordinea normală a priorităților de lichidare în temeiul dreptului intern. Într-o astfel de situație, statele membre ar trebui să poată să mărească numărul de clase care sunt necesare pentru aprobarea planului, fără a fi neapărat obligatoriu ca, după determinarea valorii debitorului ca întreprindere în activitate, toate aceste clase să primească o plată sau să își păstreze vreun interes în conformitate cu dreptul intern. Cu toate acestea, statele membre nu ar trebui să solicite acordul tuturor claselor. În mod corespunzător, în cazul în care există doar două clase de creditori, acordul al cel puțin unei clase ar trebui considerat suficient, dacă sunt îndeplinite și alte condiții pentru aplicarea unui plan de restructurare în pofida disidenței creditorilor din mai multe clase. Creditorii sunt considerați lezați dacă are loc o reducere a valorii creanțelor lor.
- (55) În cazul impunerii unui plan de restructurare în pofida disidenței creditorilor din mai multe clase, statele membre ar trebui să asigure faptul că planul propus nu prejudiciază în mod injust clasele disidente de creditori afectați, iar statele membre ar trebui să ofere o protecție suficientă pentru aceste clase disidente. Statele membre ar trebui să poată proteja o clasă disidentă de creditori afectați asigurând faptul că aceasta face obiectul unui tratament cel puțin la fel de favorabil ca orice altă clasă de același rang și mai favorabil decât orice clasă de rang inferior. Ca alternativă, statele membre ar putea proteja o clasă disidentă de creditori afectați asigurându-se că această clasă disidentă este satisfăcută integral dacă o clasă de rang inferior beneficiază de o distribuire sau păstrează un interes în contextul planului de restructurare („regula de prioritate absolută”). Statele membre ar trebui să dispună de marjă de apreciere în ceea ce privește punerea în aplicare a conceptului de „satisfacere integrală”, inclusiv în ceea ce privește momentul efectuării plății, atât timp cât principalul creanței și, în cazul creditorilor garantați, valoarea garanției sunt protejate. Statele membre ar trebui să poată, de asemenea, să hotărască asupra alegerii mijloacelor echivalente prin care poate fi satisfăcută în întregime creanța inițială.
- (56) Statele membre ar trebui să poată deroga de la regula de prioritate absolută, de exemplu acolo unde este considerat corect ca deținătorii de titluri de capital să păstreze anumite interese în contextul planului, în pofida obligării unei clase de rang superior să accepte o reducere a creanțelor sale, sau ca furnizorii esențiali care fac obiectul dispoziției privind suspendarea executărilor silite individuale să fie plătiți înaintea claselor de creditori de rang superior. Statele membre ar trebui să poată alege pe care dintre mecanismele de protecție dintre cele menționate mai sus să le instituie.
- (57) Deși interesele legitime ale acționarilor sau ale altor deținători de titluri de capital ar trebui să fie protejate, statele membre ar trebui totuși să se asigure și că aceștia nu pot împiedica în mod nejustificat adoptarea unor planuri de restructurare care ar permite debitorului să devină din nou viabil. Statele membre ar trebui să poată recurge la diferite mijloace pentru îndeplinirea respectivului obiectiv, de exemplu refuzând deținătorilor de titluri de capital dreptul de vot asupra unui plan de restructurare și făcând ca adoptarea unui plan de restructurare să nu fie condiționată de acordul deținătorilor de titluri de capital care, în cazul unei determinări a valorii întreprinderii, nu ar primi nicio plată și nicio altă formă de retribuție dacă s-ar aplica ordinea normală a priorităților de lichidare. Cu toate acestea, atunci când deținătorii de titluri de capital au drept de vot asupra unui plan de restructurare, autoritatea judiciară sau administrativă ar trebui să poată confirma planul prin aplicarea normelor privind impunerea a unui plan de restructurare în pofida disidenței creditorilor din mai multe clase, în ciuda diferenței de opinie a uneia sau mai multor clase de deținători de titluri de capital. Statele membre care exclud de la vot deținătorii de titluri de capital nu sunt obligate să aplice regula de prioritate absolută în raporturile dintre creditori și deținătorii de titluri de capital. Un alt mijloc posibil de asigurare a faptului că deținătorii de titluri de capital nu împiedică în mod nejustificat adoptarea unui plan de restructurare ar fi ca să se asigure că măsurile de restructurare care afectează direct drepturile deținătorilor de titluri de capital și care trebuie aprobate de către adunarea generală a acționarilor în temeiul dreptului societăților, nu fac obiectul unor cerințe de majoritate nejustificat de ridicate și că deținătorii de titluri de capital nu au nicio competență în ceea ce privește măsurile de restructurare care nu aduc atingere directă drepturilor lor.
- (58) Ar putea fi necesare mai multe clase de deținători de titluri de capital în cazurile în care există diferite clase de titluri de participare cu diferite drepturi. Deținătorii de titluri de capital în IMM-uri care nu sunt simpli investitori, ci sunt proprietarii întreprinderii și care contribuie la întreprindere în alte moduri, cum ar fi prin cunoștințele și competențele lor de management, s-ar putea să nu fie motivați să se restructureze în aceste condiții. Din acest motiv, impunerea unui plan de restructurare în pofida disidenței creditorilor din mai multe clase ar trebui să rămână opțional pentru debitorii care sunt IMM-uri.
- (59) Planul de restructurare ar trebui să permită, în scopul punerii lui în aplicare, posibilitatea ca deținătorii de titluri de capital în cadrul unor IMM-uri să ofere asistență pentru restructurare sub formă nemonetară (de exemplu cu experiența, cu reputația sau cu contactele lor de afaceri).

- (60) Lucrătorii ar trebui să beneficieze de protecția deplină asigurată de dreptul muncii în toate procedurile de restructurare preventivă. În mod concret, prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere drepturilor lucrătorilor care sunt garantate prin Directivele 98/59/CE⁽¹²⁾ și 2001/23/CE⁽¹³⁾ ale Consiliului, și prin Directivele 2002/14/CE⁽¹⁴⁾, 2008/94/CE⁽¹⁵⁾ și 2009/38/CE⁽¹⁶⁾ ale Parlamentului European și ale Consiliului. Obligațiile referitoare la informarea și consultarea lucrătorilor în temeiul dispozițiilor naționale de transpunere a respectivelor directivelor rămân neatrinse. Același lucru este valabil și pentru obligațiile de informare și consultare a reprezentanților lucrătorilor cu privire la decizia de a recurge la un cadru de restructurare preventivă, în conformitate cu Directiva 2002/14/CE.
- (61) Lucrătorilor și reprezentanților acestora ar trebui să li se furnizeze informații privind planul de restructurare propus, în măsura prevăzută în dreptul Uniunii, pentru a le da posibilitatea să efectueze o evaluare aprofundată a diferitelor scenarii. În plus, lucrătorii și reprezentanții acestora ar trebui să fie implicați în măsura în care este necesar în vederea îndeplinirii cerințelor de consultare prevăzute de dreptul Uniunii. Dată fiind necesitatea de a asigura un nivel corespunzător de protecție a lucrătorilor, statele membre ar trebui să fie obligate să nu permită ca executarea silită a creanțelor neachitate ale lucrătorilor să facă obiectul unei suspendări a executărilor silite individuale, indiferent dacă aceste creanțe s-au născut înainte sau după data dispunerii suspendării. O suspendare a executării silite a creanțelor neachitate ale lucrătorilor ar trebui să fie permisă numai pentru sumele și pentru perioada în care plata creanțelor de acest fel este garantată efectiv la un nivel asemănător prin alte mijloace în temeiul dreptului intern. În cazul în care dreptul intern prevede restricții de aplicare a răspunderii instituțiilor de garantare, în ceea ce privește durata garanției sau suma plătită lucrătorilor, lucrătorii ar trebui să aibă posibilitatea de a cere executarea silită a creanțelor lor față de angajator pentru orice deficit chiar și în perioada de suspendare. Ca alternativă, statele membre ar trebui să poată să excludă creanțele lucrătorilor din domeniul de aplicare al cadrelor de restructurare preventivă și să prevadă protecția acestora în temeiul dreptului intern.
- (62) Atunci când planul de restructurare presupune transferul unei părți dintr-o întreprindere sau activitate, drepturile lucrătorilor care decurg dintr-un contract de muncă sau dintr-un raport de muncă, în special, dreptul la salariu, ar trebui să fie menținute în conformitate cu articolele 3 și 4 din Directiva 2001/23/CE, fără a se aduce atingere normelor specifice aplicabile în cazul unor proceduri de insolvență, prevăzute la articolul 5 din respectiva directivă, și, în special, posibilităților prevăzute la articolul 5 alineatul (2) din respectiva directivă. Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere dreptului la informare și la consultare care sunt garantate prin Directiva 2002/14/CE, inclusiv cu privire la deciziile care ar putea duce la modificări importante în organizarea muncii sau în relațiile contractuale, în vederea obținerii unui acord asupra deciziilor de această natură. În plus, lucrătorii ale căror creanțe sunt afectate de un plan de restructurare ar trebui să aibă, în temeiul prezentei directive, dreptul de vot asupra planului. În ceea ce privește votarea planului de restructurare, statele membre ar trebui să poată decide să încadreze lucrătorii într-o clasă separată de alte clase de creditori.
- (63) Autoritățile judiciare sau administrative ar trebui să decidă doar cu privire la determinarea valorii unei întreprinderi fie în lichidare, fie în scenariul următoarei alternative optime dacă planul de restructurare nu a fost confirmat în cazul în care o parte afectată disidentă contestă planul de restructurare. Acest lucru nu trebuie să împiedice statele membre să efectueze determinări ale valorii în alte contexte prevăzute de dreptul intern. Cu toate acestea, ar trebui să se permită ca o astfel de decizie să poată consta și în aprobarea unei determinări a valorii efectuate de către un expert sau a unei determinări a valorii prezentate de debitor sau de o altă parte într-o etapă anterioară a procesului. În cazul în care se ia decizia de a efectua o determinare a valorii, statele membre ar trebui să poată dispune norme speciale, separate de legea generală a dreptului procedural civil, pentru o determinare a valorii în cazuri de restructurare, în vederea asigurării faptului că aceasta are loc în cel mai scurt timp. Nicio dispoziție din prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere normelor privind sarcina probei prevăzute de dreptul intern în cazul unei determinări a valorii.
- (64) Efectele obligatorii ale unui plan de restructurare ar trebui să se limiteze la părțile afectate care au fost implicate în adoptarea planului. Statele membre ar trebui să poată stabili ce înseamnă ca un creditor să fie implicat, inclusiv în cazul creditorilor necunoscuți sau al creditorilor unor creanțe viitoare. De exemplu, statele membre ar trebui să poată hotărî ce tratament să li se aplice creditorilor care au fost notificați în mod corect, dar care nu au participat la proceduri.

⁽¹²⁾ Directiva 98/59/CE a Consiliului din 20 iulie 1998 privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la concedierile colective (JO L 225, 12.8.1998, p. 16).

⁽¹³⁾ Directiva 2001/23/CE a Consiliului din 12 martie 2001 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități (JO L 82, 22.3.2001, p. 16).

⁽¹⁴⁾ Directiva 2002/14/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 martie 2002 de stabilire a unui cadru general de informare și consultare a lucrătorilor din Comunitatea Europeană (JO L 80, 23.3.2002, p. 29).

⁽¹⁵⁾ Directiva 2008/94/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2008 privind protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului (JO L 283, 28.10.2008, p. 36).

⁽¹⁶⁾ Directiva 2009/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 mai 2009 privind instituirea unui comitet european de întreprindere sau a unei proceduri de informare și consultare a lucrătorilor în întreprinderile și grupurile de întreprinderi de dimensiune comunitară (JO L 122, 16.5.2009, p. 28).

- (65) Părțile afectate interesate ar trebui să poată ataca decizia de confirmare a unui plan de restructurare emisă de o autoritate administrativă. Statele membre ar trebui să poată introduce, de asemenea, opțiunea de a ataca decizia de confirmare a unui plan de restructurare emisă de o autoritate judiciară. Pentru a se asigura eficacitatea planului, pentru a se reduce lipsa de securitate și pentru a se evita întârzierile nejustificate, căile de atac ar trebui totuși, ca regulă generală, să nu aibă efecte suspensive și ca atare să nu împiedice punerea în aplicare a unui plan de restructurare. Statele membre ar trebui să poată stabili sau limita motivele de atac. Acolo unde este atacată decizia de confirmare a planului, statele membre ar trebui să poată permite autorității judiciare să emită o decizie preliminară sau un rezumat al deciziei care să facă execuția și punerea în aplicare a planului imună față de o eventuală admitere a căii de atac aflate pe rol. În cazul în care calea de atac este admisă, autoritățile judiciare sau administrative ar trebui, ca alternativă la respingerea planului, să poată lua în considerare o modificare a planului, dacă această posibilitate este prevăzută de statele membre, precum și o confirmare a planului fără modificări. Părțile ar trebui să poată propune sau vota orice modificări ale planului, la inițiativa lor sau la solicitarea autorității judiciare. Statele membre ar trebui să poată prevedea, de asemenea, o compensație pentru pierderile bănești ale părții a cărei cale de atac a fost admisă. Dreptul intern trebuie să prevadă calea de urmat pentru o eventuală nouă suspendare sau prelungire a suspendării în cazul în care autoritatea judiciară hotărăște că atacul are efect suspensiv.
- (66) Adesea, reușita unui plan de restructurare depinde de acordarea sau neacordarea unei asistențe financiare debitorului pentru sprijinirea în primul rând a funcționării întreprinderii pe durata negocierilor de restructurare și, în al doilea rând, pentru punerea în aplicare a planului de restructurare, după ce acesta a fost confirmat. Asistența financiară ar trebui înțeleasă în sens larg, incluzând furnizarea de fonduri sau garanții din partea unor părți terțe și furnizarea de stocuri, bunuri de inventar, materii prime și utilități, de exemplu prin a acorda debitorului o perioadă mai lungă de rambursare. Finanțarea intermediară și finanțarea nouă ar trebui, prin urmare, să fie exceptate de la acțiunile în anulare prin care se urmărește ca aceste finanțări să fie declarate nule, anulabile sau exceptate de la executarea silită pe motivul că ar fi în detrimentul masei credale în contextul unor proceduri de insolvență ulterioare.
- (67) Existența unor norme de drept intern în materie de insolvență care să prevadă că pot fi introduse acțiuni în anularea finanțării intermediare și a celei noi sau care să prevadă că noii împrumutători sunt pasibili de sancțiuni civile, administrative sau penale pentru că acordă credite unor debitori aflați în dificultate financiară ar putea pune în pericol disponibilitatea finanțării necesare pentru negocierea și punerea în aplicare cu succes a planului de restructurare. Prezenta directivă nu trebuie să aducă atingere altor motive de declarare a finanțării noi sau a celei intermediare ca fiind nule, anulabile sau exceptate de la executarea silită sau de declanșare a răspunderii civile, penale sau administrative a furnizorilor acestui tip de finanțare, astfel cum este prevăzut în dreptul intern. Printre aceste alte motive se pot număra, printre altele, fraudă, reaua-credință, un anumit tip de relație între părți care ar putea fi asociat cu un conflict de interese, precum în cazul tranzacțiilor dintre părți afiliate sau dintre acționari și societate, și al tranzacțiilor în care o parte a primit valori sau garanții fără să aibă dreptul la acestea la momentul tranzacției sau în modul în care s-a efectuat transferul.
- (68) Atunci când finanțarea intermediară este prelungită, părțile nu știu dacă planul de restructurare va fi confirmat sau nu în cele din urmă. Prin urmare, statele membre nu ar trebui să fie obligate să limiteze protecția finanțării intermediare la cazurile în care planul este adoptat de creditorii sau confirmat de o autoritate judiciară sau administrativă. Pentru a se preveni eventualele abuzuri, ar trebui să fie protejate numai finanțările care sunt necesare în mod rezonabil și imediat pentru ca întreprinderea debitorului să continue să funcționeze sau să supraviețuiască ori pentru ca valoarea respectivei întreprinderi să fie menținută sau îmbunătățită în așteptarea confirmării planului. În plus, prezenta directivă nu ar trebui să împiedice statele membre să introducă un mecanism de control *ex ante* pentru finanțarea intermediară. Statele membre ar trebui să poată limita protecția pentru finanțarea nouă la cazurile în care planul este confirmat de o autoritate judiciară sau administrativă, iar pentru finanțarea intermediară la cazurile în care aceasta face obiectul unui control *ex ante*. Un mecanism de control *ex ante* al finanțării intermediare sau al altor tranzacții ar putea fi exercitat de un practician în domeniul restructurării, de un comitet al creditorilor sau de o autoritate judiciară sau administrativă. Garanțiile minime care ar trebui prevăzute pentru finanțarea intermediară și finanțarea nouă sunt protecția împotriva acțiunilor în anulare și protecția împotriva răspunderii personale. Cu toate acestea, pentru ca noii împrumutători să fie încurajați să își asume riscul mai mare de a investi într-un debitor viabil aflat în dificultăți financiare, ar putea fi necesar să se prevadă alte stimulente, cum ar fi să se acorde prioritate finanțărilor respective, cel puțin față de creanțele garantate din eventualele proceduri de insolvență ulterioare.

- (69) Pentru a se promova o cultură care încurajează restructurarea preventivă timpurie, este de dorit ca tranzacțiile care sunt rezonabile și imediat necesare pentru negocierea sau punerea în aplicare a unui plan de restructurare să beneficieze de protecție împotriva acțiunilor în anulare în eventualele proceduri de insolvență ulterioare. Autoritățile judiciare sau administrative ar trebui să poată, de exemplu, să aibă în vedere, la stabilirea caracterului rezonabil și a necesității imediate a unor cheltuieli și comisioane, proiecțiile și estimările prezentate părților afectate, unui comitet al creditorilor, unui practician în domeniul restructurării sau chiar autorității judiciare sau administrative. În acest scop, statele membre ar trebui să poată să le solicite, de asemenea, debitorilor să furnizeze și să actualizeze estimările relevante. Prin această protecție ar trebui să se mărească securitatea în privința tranzacțiilor efectuate cu întreprinderi despre care se știe că se află în dificultate financiară și să îndepărteze teama creditorilor și a investitorilor că toate tranzacțiile de acest fel ar putea fi declarate nule în cazul în care restructurarea nu reușește. Statele membre ar trebui să poată stabili un moment în timp anterior deschiderii unei proceduri de restructurare preventivă și acordării suspendării executărilor silite individuale, de la care comisioanele și costurile aferente negocierii, adoptării, confirmării sau solicitării de asistență profesională pentru planul de restructurare încep să beneficieze de protecție împotriva acțiunilor în anulare. În cazul altor plăți și viramente și al protecției plății salariilor lucrătorilor, un astfel de moment de începere ar putea fi reprezentat și de acordarea suspendării sau de deschiderea procedurii de restructurare preventivă.
- (70) Pentru a se încuraja și mai mult restructurarea preventivă, este important să se asigure că directorii nu sunt descurajați să exercite o judecată de afaceri rezonabilă sau să asume riscuri comerciale rezonabile, în special atunci când prin acestea s-ar îmbunătăți perspectivele unei restructurări a activităților potențial viabile. Atunci când societatea cunoaște dificultăți financiare, directorii ar trebui să ia măsuri pentru a reduce la minimum pierderile și a evita insolvența, cum ar fi: solicitarea de consultanță profesională, inclusiv cu privire la restructurare și insolvență, recurând, de exemplu, la instrumentele de avertizare timpurie, când acestea există; protejarea activelor societății, pentru a mări la maximum valoarea și a preveni pierderea de active esențiale; luarea în considerare a structurii și funcțiilor activității pentru a examina viabilitatea și a reduce cheltuielile; abținerea de la angajarea societății în tipurile de tranzacție care ar putea face obiectul unor acțiuni în anulare, cu excepția cazurilor în care există o justificare comercială corespunzătoare; continuarea desfășurării de schimburi comerciale, atunci când este indicat să se procedeze în acest fel în vederea mării la maximum a valorii întreprinderii ca întreprindere în activitate; purtarea de negocieri cu creditorii și intrarea în proceduri de restructurare preventivă.
- (71) Atunci când debitorul se apropie de insolvență, este important ca interesele legitime ale creditorilor să fie protejate împotriva deciziilor de management care ar putea avea un impact asupra constituirii masei bunurilor debitorului, în special în cazul în care deciziile respective ar putea avea ca efect diminuarea într-o și mai mare măsură a valorii masei bunurilor care pot fi utilizate în eforturile de restructurare sau repartizate creditorilor. Este necesar, prin urmare, să se asigure că, în aceste circumstanțe, directorii să nu întreprindă, cu intenție sau din gravă neglijență, nicio acțiune care ar genera un câștig personal în detrimentul părților interesate, să nu își dea acordul pentru încheierea de tranzacții sub valoarea de piață și să nu întreprindă nicio acțiune care ar duce la crearea unei preferințe arbitrare pentru una sau mai multe părți interesate. Statele membre ar trebui să poată pune în aplicare dispozițiile corespunzătoare din prezenta directivă prin garantarea faptului că autoritățile judiciare sau administrative, atunci când evaluează dacă un director ar trebui tras la răspundere pentru încălcări ale obligației de diligență, iau în considerare normele privind atribuțiile directorilor prevăzute în prezenta directivă. Prezenta directivă nu urmărește stabilirea niciunei ierarhii între diferitele părți ale căror interese trebuie să fie luate în considerare în mod corespunzător. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să poată decide cu privire la instituirea unei asemenea posibile ierarhii. Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere normelor de drept intern ale statelor membre privind procesul de luare a deciziilor din cadrul unei societăți.
- (72) Întreprinzătorii care exercită o activitate comercială, economică sau meșteșugărească ori care activează independent ca liber-profesioniști se pot confrunta cu riscul de a deveni insolvenți. Diferențele de la un stat membru la altul, în ceea ce privește oportunitățile pentru un nou început ar putea motiva întreprinzători supraindatorati sau insolvenți să se mute în alt stat membru decât cel în care își au sediul pentru a beneficia de o perioadă mai scurtă premergătoare remiterii de datorie sau de condiții mai atrăgătoare la remiterea de datorie, ceea ce creează insecuritate juridică și costuri suplimentare pentru creditorii care doresc să își recupereze creanțele. În plus, efectele insolvenței, în special stigmatul social, consecințele juridice, cum ar fi decăderea întreprinzătorilor din dreptul de a demara și de a desfășura activități de întreprinzători, și incapacitatea continuă de a-și plăti datoriile constituie importanți factori de descurajare pentru întreprinzătorii care doresc să înființeze o întreprindere sau să beneficieze de o a doua șansă, deși este dovedit faptul că întreprinzătorii care au devenit insolvenți au mai multe șanse să aibă succes a doua oară.

- (73) Prin urmare, ar trebui să fie luate măsuri de reducere a efectelor negative pe care supraîndatorarea sau insolvența le are asupra întreprinzătorilor, în special prin autorizarea unei remiteri complete de datorie după scurgerea unei anumite perioade și prin limitarea perioadei de valabilitate a ordinelor de decădere emise ca urmare a supraîndatorării sau insolvenței unui debitor. Conceptul de „insolvență” ar trebui definit în dreptul intern și ar putea lua forma supraîndatorării. Noțiunea de „întreprinzător” în sensul prezentei directive nu trebuie să aducă atingere poziției administratorilor sau directorilor unei întreprinderi, care ar trebui să fie tratată în conformitate cu dreptul intern. Statele membre ar trebui să poată decide cum să se obțină accesul la remiterea de datorie, inclusiv posibilitatea de a impune debitorului solicitarea remiterii.
- (74) Statele membre ar trebui să poată prevedea posibilitatea de a adapta obligațiile de rambursare ale întreprinzătorilor insolvenți atunci când există o modificare semnificativă a situației lor financiare, indiferent dacă este o îmbunătățire sau o deteriorare. Prezenta directivă nu ar trebui să instituie cerința ca un plan de rambursare să fie sprijinit de o majoritate a creditorilor. Statele membre ar trebui să poată prevedea ca întreprinzătorii să nu fie împiedicați să demareze o nouă activitate în același sector sau într-un sector diferit pe parcursul punerii în aplicare a planului de rambursare.
- (75) În cadrul procedurilor care includ un plan de rambursare, o valorificare a activelor sau o combinație a acestor două opțiuni, ar trebui să fie disponibilă o remitere de datorie. În punerea în aplicare a respectivelor norme, statele membre ar trebui să poată alege liber între respectivele opțiuni. Dacă în temeiul dreptului intern sunt disponibile mai multe proceduri care conduc la remitere, statele membre ar trebui să se asigure că cel puțin una dintre aceste proceduri oferă întreprinzătorilor insolvenți oportunitatea unei remiteri complete de datorie într-un termen care să nu depășească trei ani. În cazul procedurilor care combină valorificarea activelor cu un plan de rambursare, perioada premergătoare remiterii de datorie ar trebui să înceapă, cel târziu, de la data la care planul de rambursare este confirmat de o instanță sau începe să fie pus în aplicare, de exemplu începând cu prima tranșă din cadrul planului, dar ar putea, de asemenea, să înceapă mai devreme, de exemplu atunci când se ia o decizie de deschidere a procedurii.
- (76) În procedurile care nu includ un plan de rambursare, perioada premergătoare remiterii de datorie ar trebui să înceapă cel târziu la data la care o autoritate judiciară sau administrativă ia o decizie privind deschiderea procedurii sau de la data stabilirii masei bunurilor care face obiectul insolvenței. În scopul calculării duratei perioadei premergătoare remiterii de datorie în temeiul prezentei directive, statele membre ar trebui să poată prevedea că noțiunea de „deschidere a procedurii” nu include măsuri preliminare, cum ar fi măsuri de menținere a activităților sau de numire a unui practician pentru măsuri preliminare de insolvență, cu excepția cazului în care astfel de măsuri permit valorificarea activelor, inclusiv cedarea și distribuirea activelor către creditorii. Stabilirea masei bunurilor care face obiectul insolvenței nu ar trebui neapărat să presupună luarea unei decizii oficiale sau confirmarea de către o autoritate judiciară sau administrativă, exceptând cazul în care o astfel de decizie este prevăzută de dreptul intern, și ar putea consta în prezentarea inventarului activelor și pasivelor.
- (77) În cazul în care calea procedurală care conduce la o remitere de datorie implică valorificarea activelor unui întreprinzător, statele membre nu ar trebui să fie împiedicate să prevadă ca cererea de remitere să fie tratată separat de valorificarea activelor, cu condiția ca cererea să constituie o parte integrantă a căii procedurale care conduce la remitere în temeiul prezentei directive. Statele membre ar trebui să poată decide cu privire la normele privind sarcina probei pentru funcționarea remiterii, ceea ce înseamnă că întreprinzătorilor ar trebui să li se poată impune prin lege să dovedească faptul că își respectă obligațiile.
- (78) O remitere completă de datorie sau încetarea decăderilor după o perioadă mai scurtă de trei ani nu este oportună în toate situațiile, astfel că ar putea fi necesară instituirea unor derogări de la această normă care să fie justificate în mod corespunzător de motive prevăzute în dreptul intern. De exemplu, astfel de derogări ar trebui să fie instituite în cazuri în care debitorul nu este onest sau a acționat cu rea-credință. În cazul în care întreprinzătorii nu beneficiază de o prezumție de onestitate și de bună-credință în conformitate cu dreptul intern, sarcina probei în ceea ce privește onestitatea și buna-credință nu ar trebui să le îngreuneze în mod inutil sau să le împovăreze intrarea în procedură.

- (79) Pentru a stabili dacă un întreprinzător a fost sau nu onest, autoritățile judiciare sau administrative ar putea lua în considerare circumstanțe precum: natura și volumul datoriilor; data la care aceste datorii au fost angajate; eforturile depuse de întreprinzător pentru a plăti datoriile și a îndeplini obligații legale, inclusiv cele privind cerințele publice în materie de licențe și de obligația de a ține o contabilitate corectă; acțiunile întreprinse de întreprinzător pentru a face mai dificile acțiunile creditorilor; modul de îndeplinire, atunci când există o probabilitate a insolvenței, a sarcinilor care revin întreprinzătorilor care sunt și directori ai unei societăți; precum și respectarea dreptului Uniunii și a dreptului intern în domeniul concurenței și al muncii. Ar trebui să poată fi instituite derogări și în cazul în care întreprinzătorul nu a respectat anumite obligații legale, inclusiv obligația de a maximiza randamentele pentru creditorii, care ar putea lua forma unei obligații generale de a genera venituri sau active. În plus, o derogare specifică ar trebui să poată fi instituită în cazul în care este necesar să se garanteze echilibrul dintre drepturile debitorului și drepturile unuia sau mai multor creditorii, de exemplu în cazul în care creditorul este o persoană fizică care are nevoie de mai multă protecție decât debitorul.
- (80) O derogare ar putea fi justificată și în cazul în care costurile procedurii care conduce la o remitere de datorie, inclusiv taxele autorităților judiciare și administrative și ale practicienilor, nu sunt acoperite. Statele membre ar trebui să poată prevedea că beneficiile remiterii respective să poată fi revocate în cazul în care, de exemplu, situația financiară a debitorului se îmbunătățește în mod semnificativ ca urmare a unor circumstanțe neprevăzute, cum ar fi câștigarea la loterie sau intrarea în posesia unei moșteniri sau a unei donații. Statele membre nu ar trebui să fie împiedicate să ofere derogări suplimentare în circumstanțe bine definite și în cazul în care sunt justificate în mod corespunzător.
- (81) În cazul în care există un motiv justificat în temeiul dreptului intern, ar putea fi oportun să se limiteze posibilitatea remiterii pentru anumite categorii de datorii. Ar trebui să fie posibil ca statele membre să excludă datoriile garantate de la eligibilitatea pentru remitere de datorie doar până la valoarea garanției, astfel cum este stabilită în dreptul intern, în timp ce restul datoriei ar trebui să fie tratat drept datorie negarantată. Statele membre ar trebui să poată exclude și alte categorii de datorii în situații justificate corespunzător.
- (82) Statele membre ar trebui să poată stabili că autoritățile judiciare sau administrative pot verifica fie din oficiu, fie la cererea unei persoane cu un interes legitim, dacă întreprinzătorii au îndeplinit condițiile pentru a obține o remitere completă de datorie.
- (83) În cazul în care autorizația sau licența unui întreprinzător pentru desfășurarea unei anumite activități meșteșugărești, economice, comerciale sau profesionale a fost refuzată sau revocată ca urmare a unei decăderi, prezenta directivă nu ar trebui să împiedice statele membre să impună întreprinzătorului să depună o nouă cerere pentru o nouă autorizație sau o nouă licență după expirarea decăderii. În cazul în care adoptă o decizie cu privire la o activitate supravegheată în mod specific, o autoritate dintr-un stat membru ar trebui să poată lua în considerare totodată, chiar și după expirarea termenului de decădere, faptul că întreprinzătorul insolvent a obținut o remitere de datorie în conformitate cu prezenta directivă.
- (84) Datoriile personale și profesionale care nu pot fi separate în mod rezonabil, de exemplu atunci când un activ este folosit atât în cursul activității profesionale a întreprinzătorului, cât și în afara acesteia, ar trebui să fie tratate în cadrul unei proceduri unice. În cazul în care statele membre prevăd că aceste datorii fac obiectul unor proceduri de insolvență diferite, este necesară coordonarea între respectivele proceduri. Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere posibilității ca statele membre să trateze toate datoriile unui întreprinzător în cadrul unei proceduri unice. Statele membre în care întreprinzătorilor li se permite să își continue activitatea pe cont propriu în cursul procedurilor de insolvență nu ar trebui să fie împiedicate să prevadă că întreprinzătorii respectivi pot face obiectul unor noi proceduri de insolvență, în cazul în care activitatea continuată în acest fel devine insolventă.
- (85) Este necesar să se mențină și să se mărească transparența procedurilor și previzibilitatea că acestea vor avea consecințe care sunt favorabile pentru menținerea activităților și pentru a permite întreprinzătorilor să beneficieze de o a doua șansă sau care permit lichidarea eficientă a întreprinderilor neviabile. Este necesar, de asemenea, să se reducă durată excesivă a procedurilor de insolvență din numeroase state membre, prin care se creează insecuritate juridică pentru creditorii și investitori și rate scăzute de recuperare. În sfârșit, având în vedere mecanismele de cooperare îmbunătățită între instanțe și practicieni în cazurile transfrontaliere, instituite în temeiul Regulamentului (UE) 2015/848, este necesar ca profesionalismul tuturor actorilor implicați să fie adus la niveluri ridicate comparabile în toată Uniunea. Pentru îndeplinirea respectivelor obiective, statele membre ar trebui să se asigure că membrii autorităților judiciare și administrative care se ocupă de proceduri referitoare la restructurarea preventivă, insolvență și remiterea de datorie sunt formați corespunzător și dispun de cunoștințele de specialitate necesare pentru îndeplinirea responsabilităților ce le revin. Astfel de formări și cunoștințe de specialitate ar putea fi, de asemenea, dobândite în cursul exercitării funcției de membru al unei autorități judiciare sau administrative sau, înainte de numirea într-o astfel de funcție, în cursul exercitării altor funcții relevante.

- (86) Formarea și cunoștințele de specialitate de acest tip ar trebui să facă posibilă luarea într-un mod eficient a unor decizii cu impact economic și social potențial semnificativ și nu ar trebui să fie interpretate ca însemnând că membrii unei autorități judiciare se ocupe exclusiv cu cazuri de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie. Statele membre ar trebui să facă în așa fel încât procedurile în materie de restructurare, insolvență și remitere de datorie să se poată desfășura eficient și cu celeritate. Crearea unor instanțe sau camere specializate sau numirea unor judecători specializați în conformitate cu dreptul intern, precum și concentrarea competenței judiciare în mâinile unui număr limitat de autorități judiciare sau administrative ar fi modalități eficiente de atingere a obiectivelor de asigurare a securității juridice și a eficacității procedurilor. Statele membre nu ar trebui să fie obligate să impună acordarea de prioritate procedurilor de restructurare, insolvență și remitere de datorie în raport cu alte proceduri.
- (87) Statele membre ar trebui totodată să se asigure că practicienii din domeniul restructurării, al insolvenței și al remiterii de datorie, care sunt numiți de autoritățile judiciare sau administrative, („practicieni”): sunt formați corespunzător; sunt numiți într-un mod transparent, cu respectarea deplină a necesității de a asigura proceduri eficiente; sunt supravegheați în îndeplinirea sarcinilor lor; și își îndeplinesc sarcinile cu integritate. Este important să se asigure aderarea practicienilor la standardele pentru aceste îndatoriri, cum ar fi obținerea unei asigurări de răspundere profesională. Practicienii ar putea dobândi formare, calificări și cunoștințe de specialitate corespunzătoare și prin exercitarea profesiei lor. Statele membre nu ar trebui să fie obligate să furnizeze ele însele formarea necesară, ci aceasta ar putea fi furnizată, de exemplu, de asociațiile profesionale sau de alte organisme. Practicienii în domeniul insolvenței, astfel cum sunt definiți în Regulamentul (UE) 2015/848, ar trebui să fie incluși în domeniul de aplicare al prezentei directive.
- (88) Prezenta directivă nu ar trebui să împiedice statele membre să prevadă că practicienii sunt selectați de un debitor, de creditorii sau de un comitet al creditorilor de pe o listă sau dintr-un grup care este aprobat în prealabil de o autoritate judiciară sau administrativă. Pentru selectarea unui practician, debitorul, creditorii sau comitetul creditorilor ar trebui să beneficieze de o marjă de apreciere în ceea ce privește cunoștințele de specialitate și experiența practicianului în general, precum și cerințele cazului respectiv. Debitorii care sunt persoane fizice ar trebui să fie scutiți în totalitate de o astfel de atribuție. În cazurile care comportă elemente transfrontaliere, numirea practicianului ar trebui să țină seama, printre altele, de capacitatea practicianului de a respecta obligațiile, în temeiul Regulamentului (UE) 2015/848, de a comunica și de a coopera cu practicieni străini din domeniul insolvenței și cu autorități judiciare și administrative din alte state membre, precum și de capacitatea resurselor lor umane și administrative de a face față unor cazuri complexe. Statele membre nu ar trebui împiedicate să prevadă selectarea unui practician prin alte metode, cum ar fi selecția aleatorie cu ajutorul unui program de software, cu condiția ca metodele respective să țină seama în mod corespunzător de experiența și de cunoștințele de specialitate ale practicianului. Statele membre ar trebui să poată decide cu privire la mijloacele de a obiecta față de selecția sau numirea unui practician sau de a solicita înlocuirea practicianului, de exemplu prin intermediul unui comitet al creditorilor.
- (89) Practicienii ar trebui să facă obiectul unor mecanisme de supraveghere și de reglementare care ar trebui să includă măsuri eficiente vizând răspunderea practicienilor care nu și-au îndeplinit atribuțiile, cum ar fi: o reducere a onorariului practicianului; excluderea de pe lista sau din grupul de practicieni care pot fi numiți în cazuri de insolvență; precum și, dacă este cazul, sancțiuni disciplinare, administrative sau penale. Astfel de mecanisme de supraveghere și de reglementare nu ar trebui să aducă atingere dispozițiilor de drept intern privind răspunderea civilă pentru daune provocate de nerespectarea obligațiilor contractuale sau necontractuale. Statele membre nu ar trebui să înființeze autorități sau organisme specifice. Statele membre ar trebui să se asigure că informațiile cu privire la autoritățile sau organismele care exercită supravegherea asupra practicienilor sunt publice. O simplă trimitere, de exemplu, la autoritatea judiciară sau administrativă ar trebui să fie suficientă pentru informare. Ar trebui să fie posibilă, în principiu, atingerea acestor standarde fără a fi nevoie să se creeze noi profesii și calificări în temeiul dreptului intern. Statele membre ar trebui să poată extinde aplicarea prezentei dispoziții privind formarea și supravegherea practicienilor pentru a se aplica și altor practicieni cărora nu li se aplică prezenta directivă. Statele membre nu ar trebui să fie obligate să dispună acordarea de prioritate dispuștelor privind remunerarea practicienilor în raport cu alte proceduri.
- (90) Pentru a reduce și mai mult durata procedurilor, pentru a facilita mai buna participare a creditorilor la procedurile de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie, precum și pentru a asigura condiții similare în rândul creditorilor, indiferent de locul în care sunt situați în Uniune, statele membre ar trebui să adopte dispoziții care să permită debitorilor, creditorilor, practicienilor și autorităților judiciare și administrative să utilizeze mijloace electronice de comunicare. Prin urmare, ar trebui să fie posibil ca anumite etape procedurale, cum ar fi declararea creanțelor de către creditorii, notificarea creditorilor sau depunerea de contestații și formularea căilor de atac să poată fi efectuate prin mijloace electronice de comunicare. Statele membre ar trebui să poată prevedea că notificările către un creditor pot fi transmise pe cale electronică numai în cazul în care creditorul respectiv a consimțit în prealabil să se recurgă la comunicarea electronică.

- (91) Părțile la proceduri privind restructurarea, insolvența și remiterea de datorie nu ar trebui să fie obligate să utilizeze mijloace electronice de comunicare dacă utilizarea acestora nu este obligatorie în temeiul dreptului intern, fără a se aduce atingere posibilității ca statele membre să instituie un sistem obligatoriu de depunere și de comunicare electronică a documentelor în procedurile de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie. Statele membre ar trebui să poată fi libere să aleagă tipul de mijloace electronice de comunicare. Exemple de astfel de mijloace ar putea include un sistem special conceput pentru transmiterea electronică a acestor documente sau utilizarea poștei electronice, fără a se exclude posibilitatea ca statele membre să introducă elemente care să asigure securitatea comunicărilor electronice, cum ar fi semnătura electronică, sau serviciile de încredere, cum ar fi serviciile de distribuție electronică înregistrată, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁷⁾.
- (92) Este important să se culegă date fiabile și comparabile cu privire la rezultatele procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie, în vederea monitorizării modului în care prezenta directivă este transpusă și aplicată. Prin urmare, statele membre ar trebui să adune și să compileze date suficient de detaliate pentru a permite evaluarea cu acuratețe a modului în care directiva funcționează în practică și ar trebui să transmită respectivele date Comisiei. Formularul pentru transmiterea acestor date Comisiei ar trebui să fie stabilit de Comisie cu ajutorul unui comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁸⁾. Formularul ar trebui să furnizeze o listă restrânsă a principalelor rezultate ale procedurilor care sunt comune tuturor statelor membre. De exemplu, în cazul unei proceduri de restructurare, respectivele rezultate principale ar putea fi următoarele: planul este confirmat de către o instanță; planul nu este confirmat de o instanță; proceduri de restructurare care sunt transformate în proceduri de lichidare sau închise ca urmare a deschiderii procedurilor de lichidare înainte ca un plan să fi fost confirmat de către o instanță. Statele membre nu ar trebui să aibă obligația de a furniza o defalcare pe tipuri de rezultat în ceea ce privește procedurile care se încheie înainte de luarea unor măsuri relevante, ci ar putea, în schimb, să furnizeze un număr comun pentru toate procedurile care sunt declarate inadmisibile, respinse sau retrase înainte de a fi deschise.
- (93) Formularul de comunicare ar trebui să furnizeze o listă de opțiuni care ar putea fi luate în considerare de statele membre atunci când stabilesc dimensiunea unui debitor, prin referire la unul sau la mai multe dintre elementele care se regăsesc în definiția IMM-urilor și a întreprinderilor mari, elemente comune tuturor statelor membre. Lista ar trebui să includă opțiunea de stabilire a dimensiunii unui debitor exclusiv în funcție de numărul de lucrători. Formularul ar trebui: să definească elementele costului mediu și ale ratelor medii de recuperare pentru care statele membre ar trebui să poată culege date în mod voluntar; să ofere îndrumări cu privire la elementele care ar putea fi luate în considerare atunci când statele membre folosesc o tehnică de eșantionare, de exemplu privind dimensiunile eșantioanelor pentru a asigura reprezentativitatea în ceea ce privește distribuția geografică, dimensiunea debitorilor și sectorul; să includă posibilitatea ca statele membre să ofere orice fel de informații suplimentare avute la dispoziție, de exemplu cu privire la quantumul total al activelor și al pasivelor debitorilor.
- (94) Stabilitatea piețelor financiare se bazează în mare măsură pe contractele de garanție financiară, în special atunci când garanția este constituită în legătură cu participarea la sisteme desemnate sau la operațiuni de bancă centrală și când sunt furnizate marje la contrapărți centrale. Dat fiind că valoarea instrumentelor financiare oferite drept garanție poate fi foarte volatilă, este extrem de important ca acestea să fie valorificate rapid, înainte ca valoarea lor să scadă. Prin urmare, dispozițiile Directivelor 98/26/CE ⁽¹⁹⁾, 2002/47/CE ⁽²⁰⁾ ale Parlamentului European și ale Consiliului, și ale Regulamentului (UE) nr. 648/2012 ar trebui să se aplice fără a se aduce atingere dispozițiilor prezentei directive. Statelor membre ar trebui să li se permită exceptarea acordurilor de compensare, inclusiv a acordurilor de compensare cu exigibilitate imediată, de la efectele suspendării executărilor silite individuale chiar și în circumstanțele în care acestea nu fac obiectul Directivelor 98/26/CE, 2002/47/CE și al Regulamentului (UE) nr. 648/2012, în cazul în care astfel de acorduri sunt executorii în temeiul dreptului statului membru relevant, chiar dacă a fost deschisă procedura de insolvență.

⁽¹⁷⁾ Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE (JO L 257, 28.8.2014, p. 73).

⁽¹⁸⁾ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

⁽¹⁹⁾ Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare (JO L 166, 11.6.1998, p. 45).

⁽²⁰⁾ Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 iunie 2002 privind contractele de garanție financiară (JO L 168, 27.6.2002, p. 43).

Acest lucru s-ar putea aplica unui număr semnificativ de acorduri-cadru folosite pe scară largă pe piețele financiare, de energie și de mărfuri atât de către contrapărțile nefinanciare, cât și de către cele financiare. Astfel de acorduri reduc riscurile sistemice, mai ales pe piețele instrumentelor financiare derivate. Prin urmare, astfel de acorduri ar putea fi exceptate de la restricțiile impuse de dreptul privind insolvența asupra contractelor în derulare. În consecință, statelor membre ar trebui de asemenea să li se permită exceptarea, de la efectele suspendării executărilor silite individuale, a acordurilor de compensare statutare, inclusiv a acordurilor de compensare cu exigibilitate imediată care funcționează la momentul deschiderii procedurilor de insolvență. Cu toate acestea, suma obținută din executarea acordurilor de compensare, inclusiv a acordurilor de compensare cu exigibilitate imediată, ar trebui să facă obiectul executărilor silite individuale.

- (95) Statele membre care sunt părți la Convenția privind garanțiile internaționale în materie de echipamente mobile, semnată la Cape Town la 16 noiembrie 2001 și la protocoalele la aceasta ar trebui să poată continua să își îndeplinească obligațiile internaționale existente. Dispozițiile prezentei directive privind cadrele de restructurare preventivă ar trebui să se aplice cu derogările necesare pentru a asigura punerea în aplicare a respectivelor dispoziții fără a aduce atingere respectivei Convenții și a protocoalelor acesteia.
- (96) Eficacitatea procesului de adoptare și de punere în aplicare a planului de restructurare nu ar trebui să fie compromisă de dreptul privind societățile comerciale. Prin urmare, statele membre ar trebui să deroge de la cerințele stabilite în Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²¹⁾ referitor la obligațiile de a convoca o adunare generală și de a acorda acționarilor existenți dreptul de preemțiune asupra acțiunilor oferite în măsura și pe durata în care acest lucru este necesar pentru ca acționarii să nu contracareze eforturile de restructurare abuzând de drepturile de care beneficiază în temeiul respectivei directive. De exemplu, statele membre ar putea avea nevoie să deroge de la obligația de a convoca o adunare generală a acționarilor sau de la termenele normale în situațiile în care conducerea trebuie să întreprindă de urgență acțiuni pentru a proteja activele întreprinderii, de exemplu prin solicitarea unei suspendări a executărilor silite individuale și în cazul unei pierderi semnificative și bruște de capital subscris și al unei probabilități de insolvență. S-ar putea impune derogări de la dreptul privind societățile comerciale și în cazul în care planul de restructurare prevede emiterea unor noi acțiuni care ar putea fi oferite prioritar creditorilor sub formă de conversie a creanțelor în acțiuni sau reducerea cuantumului capitalului subscris în cazul unui transfer al unor părți ale întreprinderii. Astfel de derogări ar trebui să fie limitate în timp în măsura în care statele membre consideră că acestea sunt necesare pentru instituirea unui cadru pentru restructurarea preventivă. Statele membre nu ar trebui să fie obligate să deroge de la dreptul societăților comerciale, integral sau parțial, pentru o perioadă nedeterminată sau pentru o perioadă limitată, dacă se asigură că cerințele din dreptul lor privind societățile comerciale nu compromit eficacitatea procesului de restructurare sau dacă statele membre dispun de alte instrumente la dispoziție, la fel de eficiente, prin care se asigură că acționarii nu împiedică în mod nejustificat adoptarea sau punerea în aplicare a unui plan de restructurare prin care s-ar restabili viabilitatea întreprinderii. În acest context, statele membre ar trebui să acorde o atenție deosebită eficacității dispozițiilor referitoare la suspendarea executărilor silite individuale și la confirmarea planului de restructurare, care nu ar trebui să fie afectate în mod nejustificat de convocarea sau rezultatele adunărilor generale ale acționarilor. Prin urmare, Directiva (UE) 2017/1132 ar trebui modificată în consecință. Statele membre ar trebui să beneficieze de o marjă de apreciere în ceea ce privește stabilirea derogărilor necesare în contextul dreptului intern al societăților comerciale pentru a pune în aplicare prezenta directivă în mod eficient și ar trebui, de asemenea, să poată dispune de excepții similare de la Directiva (UE) 2017/1132 în cazul procedurilor de insolvență care nu fac obiectul prezentei directive, dar care permit luarea unor măsuri de restructurare.
- (97) În privința stabilirii unui formular de comunicare a datelor și a modificării ulterioare a acestuia, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei. Respectivele competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011.
- (98) Comisia ar trebui să realizeze un studiu pentru a evalua necesitatea prezentării de propuneri legislative privind modul de abordare a insolvenței persoanelor care nu exercită activități comerciale, economice, meșteșugărești sau profesionale și care, în calitate de consumatori, sunt incapabili, de bună credință, temporar sau permanent, să își plătească datoriile la scadență. Acest studiu ar trebui să analizeze dacă accesul respectivelor persoane la bunuri și servicii de bază trebuie menținut pentru a asigura faptul că aceste persoane beneficiază de condiții de trai decente.
- (99) În conformitate cu Declarația politică comună a statelor membre și a Comisiei din 28 septembrie 2011 privind documentele explicative ⁽²²⁾, statele membre s-au angajat ca, în cazuri justificate, la notificarea măsurilor de transpunere să transmită, de asemenea, unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.

⁽²¹⁾ Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2017 privind anumite aspecte ale dreptului societăților comerciale (JO L 169, 30.6.2017, p. 46).

⁽²²⁾ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

(100) Întrucât obiectivele prezentei directive nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre deoarece diferențele dintre cadrele naționale de restructurare și de insolvență ar continua să ridice obstacole în calea liberei circulații a capitalurilor și a libertății de stabilire, dar acestea pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.

(101) La 7 iunie 2017, Banca Centrală Europeană a emis un aviz ⁽²³⁾,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

TITLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

(1) Prezenta directivă stabilește norme cu privire la:

- (a) cadrele de restructurare preventivă la care pot recurge debitorii aflați în dificultate financiară atunci când există o probabilitate de insolvență, în vederea prevenirii insolvenței și a asigurării viabilității debitorului;
- (b) procedurile care conduc la remiterea datoriei angajate de întreprinzători insolvenți; și
- (c) măsurile de sporire a eficienței procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie.

(2) Prezenta directivă nu se aplică în cazul procedurilor menționate la alineatul (1) de la prezentul articol pentru debitorii care sunt:

- (a) întreprinderi de asigurare sau întreprinderi de reasigurare, astfel cum sunt definite la articolul 13 punctele 1 și 4 din Directiva 2009/138/CE;
- (b) instituții de credit, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- (c) firme de investiții sau organisme de plasament colectiv, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctele 2 și 7 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- (d) contrapărți centrale, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;
- (e) depozitari centrali de titluri de valoare, astfel cum sunt definiți la articolul 2 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 909/2014;
- (f) alte instituții financiare și entități enumerate la articolul 1 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2014/59/UE;
- (g) organisme publice constituite în temeiul dreptului intern; și
- (h) persoane fizice care nu sunt întreprinzători.

(3) Statele membre pot exclude din domeniul de aplicare al prezentei directive proceduri menționate la alineatul (1) care privesc debitorii care sunt entități financiare, altele decât cele menționate la alineatul (2), care prestează servicii financiare care fac obiectul unor regimuri speciale în temeiul cărora autoritățile naționale de supraveghere sau de rezoluție dispun de competențe ample de intervenție comparabile cu cele prevăzute de dreptul Uniunii și dreptul intern în legătură cu entitățile financiare menționate la alineatul (2). Statele membre comunică Comisiei respectivele regimuri speciale.

(4) Statele membre pot să extindă domeniul de aplicare al procedurilor menționate la alineatul (1) litera (b) pentru a include în acesta persoanele fizice insolvente care nu sunt întreprinzători.

Statele membre pot limita aplicarea alineatului (1) litera (a) la persoanele juridice.

⁽²³⁾ JO C 236, 21.7.2017, p. 2.

(5) Statele membre pot prevedea că următoarele creanțe sunt excluse sau nu sunt afectate de cadrele de restructurare preventivă menționate la alineatul (1) litera (a):

- (a) creanțele prezente și viitoare ale actualilor sau foștilor lucrători;
 - (b) creanțele aferente obligațiilor de întreținere care decurg dintr-o relație de familie, de rudenie, de căsătorie sau de alianță; sau
 - (c) creanțele care decurg din răspunderea delictuală a debitorului.
- (6) Statele membre se asigură că cadrele de restructurare preventivă nu au niciun impact asupra drepturilor de pensie ocupațională acumulate.

Articolul 2

Definiții

(1) În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „restructurare” înseamnă măsuri prin care se urmărește restructurarea activității debitorului care includ schimbarea componenței, a condițiilor sau a structurii activelor și pasivelor debitorului sau a oricărei alte părți a structurii capitalului debitorului, cum ar fi vânzarea de active sau de părți din activitate și, în cazul în care este astfel prevăzut în dreptul intern, vânzarea întreprinderii ca subansamblu funcțional, precum și eventualele modificări operaționale necesare, sau o combinație a acestor elemente;
2. „părți afectate” înseamnă creditorii, inclusiv, dacă este cazul în temeiul dreptului intern, lucrătorii, sau clasele de creditori și, dacă este cazul în temeiul dreptului intern, deținătorii de titluri de capital, ale căror creanțe, respectiv ale căror interese sunt afectate în mod direct de un plan de restructurare;
3. „deținător de titluri de capital” înseamnă o persoană care are un interes sub formă de participație în capitalurile unui debitor sau ale unei întreprinderi a debitorului, inclusiv un acționar, în măsura în care persoana respectivă nu este un creditor;
4. „suspendare a executărilor silite individuale” înseamnă suspendarea temporară, acordată de o autoritate judiciară sau administrativă sau aplicată prin efectul legii, a dreptului unui creditor de a executa silit o creanță față de un debitor și, în cazul în care este astfel prevăzut de dreptul intern, față de un terț furnizor de garanții, în contextul unei proceduri judiciare, administrative sau de altă natură, sau a dreptului de a sechestra sau a valorifica pe cale extrajudiciară activele sau întreprinderea debitorului;
5. „contract în derulare” înseamnă contractul dintre un debitor și unul sau mai mulți creditori în temeiul căruia părțile au încă obligații de îndeplinit la data acordării sau aplicării suspendării executărilor silite individuale;
6. „criteriul respectării intereselor creditorilor” înseamnă un criteriu care este îndeplinit dacă niciun creditor disident nu s-ar găsi printr-un plan de restructurare într-o situație mai puțin favorabilă decât dacă s-ar aplica ordinea normală a priorităților de lichidare în temeiul dreptului intern, fie în caz de lichidare, indiferent dacă aceasta din urmă se realizează prin vânzarea individuală a bunurilor ori prin vânzarea în bloc a bunurilor, ca subansamblu funcțional, fie în scenariul următoarei alternative optime, în cazul în care planul de restructurare nu ar fi confirmat;
7. „finanțare nouă” înseamnă orice asistență financiară nouă acordată de un creditor existent sau de un creditor nou în vederea punerii în aplicare a unui plan de restructurare și inclusă în planul de restructurare respectiv;
8. „finanțare intermediară” înseamnă orice asistență financiară nouă, acordată de un creditor existent sau de un creditor nou, care include cel puțin asistență financiară pe durata suspendării executărilor silite individuale, și care este rezonabilă și imediat necesară pentru ca întreprinderea debitorului să poată funcționa în continuare sau pentru ca valoarea respectivei întreprinderi să fie păstrată sau sporită;
9. „întreprinzător” înseamnă o persoană fizică care exercită o activitate comercială, economică, meșteșugărească sau profesională;
10. „remitere completă de datorie” înseamnă că executarea silită a întreprinzătorilor pentru datoriile acestora care pot fi remise restante este împiedicată sau că datoriile restante care pot fi remise ca atare sunt anulate, ca parte a unei proceduri care ar putea include o valorificare a activelor sau un plan de rambursare sau ambele;
11. „plan de rambursare” înseamnă un program de plată către creditori a unor cantumuri specifice, la anumite date, de către un întreprinzător insolvent, sau un transfer periodic către creditori a unei anumite părți din venitul disponibil al întreprinzătorului în cursul perioadei premergătoare remiterii de datorie;

12. „practician în domeniul restructurării” înseamnă orice persoană sau organism desemnat de către o autoritate judiciară sau administrativă să îndeplinească, în special, una sau mai multe dintre următoarele sarcini:
- (a) acordarea de asistență pentru debitor și creditorii la întocmirea sau negocierea unui plan de restructurare;
 - (b) supravegherea activității debitorului în cursul negocierii unui plan de restructurare și raportarea către autoritatea judiciară sau administrativă;
 - (c) preluarea parțială a controlului asupra activelor sau afacerilor debitorului în cursul negocierilor.
- (2) În sensul prezentei directive, următorii termeni se înțeleg astfel cum sunt definiți în dreptul intern:
- (a) insolvență;
 - (b) probabilitatea insolvenței;
 - (c) microîntreprinderile, întreprinderi mici și mijlocii („IMM-uri”).

Articolul 3

Avertizarea timpurie și accesul la informații

(1) Statele membre se asigură că debitorii au acces la unul sau mai multe instrumente de avertizare timpurie clare și transparente care să permită detectarea circumstanțelor care ar putea da naștere probabilității insolvenței și care le pot semnala acestora necesitatea de a acționa fără întârziere.

În sensul primului paragraf, statele membre pot utiliza tehnologii actualizate ale informației pentru notificări și pentru comunicare.

- (2) Printre instrumentele de avertizare timpurie se pot număra:
- (a) mecanisme de alertă atunci când debitorul nu a efectuat anumite tipuri de plăți;
 - (b) servicii de consiliere furnizate de către organizații publice sau private;
 - (c) măsuri de stimulare, în temeiul dreptului intern, pentru părțile terțe care dețin informații relevante despre debitor, cum ar fi contabilii, autoritățile fiscale și autoritățile de asigurări sociale, să semnaleze debitorului evoluțiile negative.
- (3) Statele membre se asigură că debitorii și reprezentanții lucrătorilor au acces la informații relevante și actualizate cu privire la disponibilitatea instrumentelor de avertizare timpurie precum și a procedurilor și a măsurilor privind restructurarea și remiterea de datorie.
- (4) Statele membre trebuie să asigure că informațiile cu privire la accesul la instrumente de avertizare timpurie sunt disponibile online publicului și că, în special pentru IMM-uri, aceste informații sunt ușor de accesat și că sunt prezentate într-un format ușor de utilizat.
- (5) Statele membre pot oferi sprijin reprezentanților lucrătorilor în ceea ce privește evaluarea situației economice a debitorului.

TITLUL II

CADRELE DE RESTRUCTURARE PREVENTIVĂ

CAPITOLUL 1

Disponibilitatea cadrelor de restructurare preventivă

Articolul 4

Disponibilitatea cadrelor de restructurare preventivă

(1) Statele membre se asigură, atunci când există o probabilitate de insolvență, că debitorii au acces la un cadru de restructurare preventivă care le oferă posibilitatea de a se restructura, în vederea prevenirii insolvenței și a asigurării viabilității lor, fără a aduce atingere altor soluții pentru evitarea insolvenței, protejând astfel locurile de muncă și menținând activitatea economică.

(2) Statele membre pot prevedea ca debitorilor care au fost condamnați pentru încălcări grave ale obligațiilor contabile sau de ținere a evidențelor contabile în temeiul dreptului intern să li se permită accesul la un cadru de restructurare preventivă numai după ce respectivii debitori au luat măsuri adecvate pentru remedierea aspectelor care au dus la condamnare, astfel încât creditorilor să li se furnizeze informațiile necesare pentru a le permite să ia o decizie în cursul negocierilor de restructurare.

(3) Statele membre pot menține sau introduce un test de viabilitate în dreptul intern, cu condiția ca acest test să aibă scopul de excludere a debitorilor care nu au perspective de viabilitate și ca acesta să poată fi efectuat fără a aduce prejudicii activelor debitorilor.

(4) Statele membre pot limita numărul de ori, într-o perioadă dată, în care un debitor poate avea acces la un cadru de restructurare preventivă astfel cum este prevăzut în prezenta directivă.

(5) Cadru de restructurare preventivă prevăzut în temeiul prezentei directive poate să constea în una sau mai multe proceduri, măsuri sau dispoziții, dintre care unele pot avea loc pe cale extrajudiciară, fără a aduce atingere niciunui alt cadru de restructurare prevăzut de dreptul intern.

Statele membre se asigură că un astfel de cadru de restructurare oferă într-un mod coerent debitorilor și părților afectate drepturile și garanțiile prevăzute în prezentul titlu.

(6) Statele membre pot introduce dispoziții prin care implicarea autorităților judiciare sau administrative în cadre de restructurare preventivă să fie limitată la cazurile în care această implicare este necesară și proporțională, asigurând în același timp protejarea drepturilor tuturor părților afectate și părților interesate relevante.

(7) Cadrele de restructurare preventivă prevăzute în temeiul prezentei directive sunt disponibile la cererea debitorilor.

(8) Statele membre pot prevedea totodată ca, la cererea creditorilor și a reprezentanților lucrătorilor, cadrele de restructurare preventivă prevăzute în prezenta directivă să fie puse la dispoziție, cu condiția obținerii acordului debitorului. Statele membre pot limita cerința privind obținerea acordului debitorului la cazurile în care debitorii sunt IMM-uri.

CAPITOLUL 2

Facilitarea negocierilor privind planurile de restructurare preventivă

Articolul 5

Debitorul în posesie

(1) Statele membre se asigură că debitorii care recurg la proceduri de restructurare preventivă își păstrează total, sau cel puțin parțial, controlul asupra activelor lor și asupra activității lor curente.

(2) Acolo unde este necesar, numirea de către o autoritate judiciară sau administrativă a unui practician în domeniul restructurării este decisă de la caz la caz, cu excepția anumitor circumstanțe în care statele membre pot prevedea numirea obligatorie a unui astfel de practician în fiecare caz.

(3) Statele membre prevăd numirea unui practician în domeniul restructurării pentru a acorda debitorului și creditorilor asistență în negocierea și elaborarea planului cel puțin în următoarele cazuri:

- (a) atunci când o suspendare generală a executărilor silite individuale, în conformitate cu articolul 6 alineatul (3), este acordată de către o autoritate judiciară sau administrativă, iar autoritatea judiciară sau administrativă decide că un astfel de practician este necesar pentru protejarea interesului părților;
- (b) atunci când planul de restructurare trebuie să fie confirmat de o autoritate judiciară sau administrativă prin impunerea unui plan de restructurare în pofida disidenței creditorilor din mai multe clase, în conformitate cu articolul 11; sau
- (c) atunci când numirea respectivă este solicitată de debitor sau de o majoritate a creditorilor, cu condiția ca, în acest ultim caz, costul practicianului să fie suportat de creditori.

Articolul 6

Suspendarea executărilor silite individuale

(1) Statele membre se asigură că debitorii pot beneficia de suspendarea executărilor silite individuale pentru a sprijini negocierile asupra unui plan de restructurare dintr-un cadru de restructurare preventivă.

Statele membre pot să prevadă că autoritățile judiciare sau administrative pot refuza să acorde suspendarea executărilor silite individuale în cazul în care o astfel de suspendare nu este necesară sau nu ar îndeplini obiectivul menționat la primul paragraf.

(2) Fără a aduce atingere alineatelor (4) și (5), statele membre se asigură că suspendarea executărilor silite individuale poate acoperi toate tipurile de creanțe, inclusiv creanțele garantate și creanțele privilegiate.

(3) Statele membre pot prevedea că o suspendare a executărilor silite individuale poate fi generală, adică aplicabilă tuturor creditorilor, sau poate fi limitată, adică aplicabilă unuia sau mai multor creditori separați ori uneia sau mai multor categorii separate de creditori.

În cazul unei suspendări limitate, suspendarea se aplică numai creditorilor care au fost informați, în conformitate cu dreptul intern, cu privire la negocierile menționate la alineatul (1) asupra planului de restructurare sau cu privire la suspendare.

(4) Statele membre pot exclude anumite creanțe sau categorii de creanțe din domeniul de aplicare al suspendării executărilor silite individuale în circumstanțe bine definite, atunci când excluderea este justificată în mod corespunzător și în cazul în care:

- (a) executarea silită nu este de natură să pună în pericol restructurarea întreprinderii; sau
- (b) suspendarea ar prejudicia în mod abuziv creditorii respectivelor creanțe.

(5) Alineatul (2) nu se aplică creanțelor lucrătorilor.

Prin derogare de la primul paragraf, statele membre pot aplica alineatul (2) creanțelor lucrătorilor dacă și în măsura în care statele membre se asigură că plata acestor creanțe este garantată în cadrele de restructurare preventivă la un nivel de protecție similar.

(6) Durata inițială a unei suspendări a executărilor silite individuale este limitată la maximum patru luni.

(7) În pofida alineatului (6), statele membre pot să permită autorităților judiciare sau administrative să prelungească durata unei suspendări a executărilor silite individuale sau să dispună o nouă suspendare a acestora, la cererea debitorului, a unui creditor sau, acolo unde este cazul, a unui practician în domeniul restructurării. Această prelungire sau această nouă suspendare a executărilor silite individuale este acordată numai dacă există circumstanțe bine definite care demonstrează că această prelungire sau această nouă suspendare este justificată în mod corespunzător, cum ar fi:

- (a) s-au înregistrat progrese relevante în negocierile asupra planului de restructurare;
- (b) prin continuarea suspendării executărilor silite individuale nu se prejudiciază în mod abuziv drepturile sau interesele niciuneia dintre părțile afectate; sau
- (c) procedurile de insolvență care s-ar putea solda cu lichidarea debitorului în temeiul dreptului intern nu au fost încă deschise în ceea ce privește debitorul.

(8) Durata totală a suspendării executărilor silite individuale, cu tot cu prelungiri și reînnoiri, nu depășește douăsprezece luni.

În cazul în care statele membre au ales să pună în aplicare prezenta directivă prin intermediul uneia sau mai multor proceduri sau măsuri care nu îndeplinesc condițiile notificării în temeiul anexei A la Regulamentul (UE) 2015/848, durata totală a suspendării în temeiul acestor proceduri este limitată la cel mult patru luni dacă centrul intereselor principale ale debitorului a fost transferat din alt stat membru în perioada de trei luni anterioară depunerii unei cereri de deschidere a procedurilor de restructurare preventivă.

(9) Statele membre se asigură că autoritățile judiciare sau administrative pot ridica o suspendare a executărilor silite individuale în următoarele cazuri:

- (a) suspendarea nu mai îndeplinește obiectivul de a sprijini negocierile privind planul de restructurare, de exemplu dacă devine evident faptul că o proporție din creditorii care, în temeiul dreptului intern, ar putea împiedica adoptarea planului de restructurare nu susțin continuarea negocierilor;
- (b) la cererea debitorului sau a practicianului în domeniul restructurării;

- (c) în cazul în care dreptul intern prevede acest lucru, atunci când unul sau mai mulți creditori ori una sau mai multe clase de creditori sunt sau ar fi prejudiciate în mod injust de suspendarea executărilor silite individuale; sau
- (d) în cazul în care dreptul intern prevede acest lucru, atunci când suspendarea are drept rezultat insolvența unui creditor.

Statele membre pot limita competența, în temeiul primului paragraf, de a ridica suspendarea executărilor silite individuale la situațiile în care creditorii nu au avut ocazia de a fi audiați înainte de intrarea în vigoare a suspendării ori înainte ca autoritatea judiciară sau administrativă să acorde o prelungire a perioadei.

Statele membre pot să prevadă o perioadă minimă, care nu depășește perioada menționată la alineatul (6), în cursul căreia o suspendare a executărilor silite individuale nu poate fi ridicată.

Articolul 7

Consecințele suspendării executărilor silite individuale

(1) În cazul în care în cursul perioadei de suspendare a executărilor silite individuale apare o obligație a debitorului, prevăzută de dreptul intern, de a solicita deschiderea unor proceduri de insolvență care s-ar putea solda cu lichidarea debitorului, această obligație se suspendă pe durata suspendării respective.

(2) Suspendarea executărilor silite individuale în conformitate cu articolul 6 înseamnă suspendarea, în perioada respectivă, a deschiderii, la cererea unuia sau mai multor creditori, a unor proceduri de insolvență care ar putea conduce la lichidarea debitorului.

(3) Statele membre pot să deroge de la alineatele (1) și (2) în situațiile în care un debitor nu are capacitatea de a-și achita datoriile care ajung la scadență. În astfel de cazuri, statele membre se asigură că autoritatea judiciară sau administrativă poate să decidă menținerea beneficiului suspendării executărilor silite individuale dacă, ținând seama de circumstanțele cazului, deschiderea unor proceduri de insolvență care ar putea conduce la lichidarea debitorului nu ar fi în interesul general al creditorilor.

(4) Statele membre prevăd norme care împiedică creditorii cărora li se aplică suspendarea de a refuza executarea unor contracte în derulare esențiale, de a rezilia, de a executa în mod anticipat sau de a modifica în alt fel aceste contracte în detrimentul debitorului, pentru datorii care au apărut înaintea suspendării, exclusiv în virtutea faptului că nu au fost achitate de debitor. Contractele în derulare esențiale sunt considerate că înseamnă contracte în derulare care sunt necesare pentru continuarea activității curente a întreprinderii, inclusiv contractele care privesc orice furnizare, a cărei suspendare ar duce la oprirea activităților debitorului.

Primul paragraf nu exclude ca statele membre să ofere acestor creditori garanții adecvate în scopul de a preveni cauzarea unui prejudiciu abuziv unor astfel de creditori ca urmare a respectivului paragraf.

Statele membre pot prevedea că prezentul alineat se aplică și unor contracte în derulare care nu sunt esențiale.

(5) Statele membre se asigură că creditorii nu au dreptul de a refuza executarea contractelor în derulare, nu reziliază, nu execută în mod anticipat și nu modifică în alt fel aceste contracte în detrimentul debitorului, în virtutea unei clauze contractuale care conține astfel de măsuri, numai pe motivul:

- (a) unei cereri de deschidere a unei proceduri de restructurare preventivă;
- (b) unei cereri de suspendare a executărilor silite individuale;
- (c) deschiderii unei proceduri de restructurare preventivă; sau
- (d) acordării unei suspendări a executărilor silite individuale ca atare.

(6) Statele membre pot să prevadă că o suspendare a executărilor silite individuale nu se aplică acordurilor de compensare, inclusiv acordurilor de compensare cu exigibilitate imediată, de pe piețele financiare, piețele energiei și piețele de mărfuri, chiar și în circumstanțe în care articolul 31 alineatul (1) nu se aplică, dacă aceste acorduri sunt executorii în temeiul dreptului intern în materie de insolvență. Cu toate acestea, suspendarea se aplică în cazul executării silite de către un creditor a unei creanțe față de un debitor care rezultă din aplicarea unui acord de compensare.

Primul paragraf nu se aplică în cazul contractelor de furnizare de bunuri, servicii sau energie necesare pentru funcționarea întreprinderii debitorului, cu excepția cazului în care astfel de contracte iau forma unei poziții tranzacționate pe o bursă sau pe alte piețe, în așa fel încât să poată fi oricând înlocuită la valoarea curentă de piață.

(7) Statele membre se asigură că expirarea unei suspendări a executărilor silite individuale fără adoptarea unui plan de restructurare nu duce în sine la deschiderea unei proceduri de insolvență care ar putea conduce la lichidarea debitorului, cu excepția cazului în care celelalte condiții pentru această deschidere prevăzute de dreptul intern sunt îndeplinite.

CAPITOLUL 3

Planurile de restructurare

Articolul 8

Conținutul planurilor de restructurare

(1) Statele membre prevăd ca planurile de restructurare prezentate spre adoptare în conformitate cu articolul 9, sau spre confirmare de către o autoritate judiciară sau administrativă în conformitate cu articolul 10, să conțină cel puțin următoarele informații:

- (a) identitatea debitorului;
- (b) activele și pasivele debitorului în momentul prezentării planului de restructurare, inclusiv valoarea activelor, o descriere a situației economice a debitorului și a poziției lucrătorilor, precum și o descriere a cauzelor și amplitudinii dificultăților debitorului;
- (c) părțile afectate, fie numite individual, fie descrise pe categorii de datorie în conformitate cu dreptul intern, precum și creanțele sau interesele acestora care sunt acoperite de planul de restructurare;
- (d) acolo unde este cazul, clasele în care au fost grupate părțile afectate în scopul adoptării planului de restructurare și valorile respective ale creanțelor și intereselor din fiecare clasă;
- (e) acolo unde este cazul, părțile, fie numite individual, fie descrise pe categorii de datorie în conformitate cu dreptul intern, care nu sunt afectate de planul de restructurare, împreună cu o descriere a motivelor pentru care se propune ca acestea să nu fie afectate;
- (f) acolo unde este cazul, identitatea practicianului în domeniul restructurării;
- (g) clauzele planului de restructurare, care cuprind, în special:
 - (i) eventualele măsuri de restructurare propuse, astfel cum sunt menționate la articolul 2 alineatul (1) punctul 1;
 - (ii) dacă este cazul, durata propusă a eventualelor măsuri de restructurare propuse;
 - (iii) modalitățile de informare și consultare a reprezentanților lucrătorilor în conformitate cu dreptul Uniunii și dreptul național;
 - (iv) dacă este cazul, consecințele generale asupra ocupării forței de muncă, cum ar fi concedierile, acordurile de șomaj parțial sau alte consecințe similare;
 - (v) fluxurile financiare estimate ale debitorului, dacă sunt prevăzute în dreptul intern; și
 - (vi) orice finanțare nouă prevăzută ca parte a planului de restructurare și motivele pentru care este necesară pentru punerea în aplicare a acestui plan;
- (h) o expunere de motive care explică de ce planul de restructurare are perspective rezonabile de a preveni insolvența debitorului și de a asigura viabilitatea afacerii, inclusiv condițiile prealabile necesare pentru reușita planului. Statele membre pot impune ca expunerea de motive să fie realizată sau validată fie de un expert extern, fie de practicianul în domeniul restructurării în cazul în care a fost numit un astfel de practician.

(2) Statele membre pun la dispoziție online o listă de verificare cuprinzătoare pentru planurile de restructurare, adaptată la nevoile IMM-urilor. Lista de verificare include orientări practice privind modul în care trebuie să fie elaborat planul de restructurare în temeiul dreptului intern.

Lista de verificare se pune la dispoziție în limba sau limbile oficiale ale statului membru. Statele membre au în vedere punerea la dispoziție a listei de verificare în cel puțin încă o limbă, mai ales într-o limbă utilizată în afacerile internaționale.

*Articolul 9***Adoptarea planurilor de restructurare**

(1) Statele membre se asigură că, indiferent cine solicită o procedură de restructurare preventivă în conformitate cu articolul 4, debitorii au dreptul de a prezenta planuri de restructurare în vederea adoptării de către părțile afectate.

De asemenea, statele membre pot prevedea atât faptul că creditorii și practicienii din domeniul restructurării au dreptul să prezinte planuri de restructurare, cât și condițiile în care aceștia pot face acest lucru.

(2) Statele membre se asigură că părțile afectate au dreptul de a vota asupra adoptării unui plan de restructurare.

Părțile care nu sunt afectate de un plan de restructurare nu au drept de vot în adoptarea respectivului plan.

(3) Prin excepție de la alineatul (2), statele membre pot exclude de la dreptul de a vota:

- (a) deținătorii de titluri de capital;
- (b) creditorii cu creanțe al căror rang în ordinea normală a priorităților de lichidare este inferior creanțelor creditorilor negaranțați obișnuiți; sau
- (c) orice parte aferentă debitorului sau întreprinderii debitorului asociată cu un conflict de interese în dreptul intern.

(4) Statele membre se asigură că părțile afectate sunt tratate în clase separate care reflectă faptul că există o comunitate de interese suficientă, bazată pe criterii verificabile, în conformitate cu dreptul intern. Cerința minimă este ca creditorii creanțelor garantate și ai celor negaranțate să fie tratați în clase separate atunci când se adoptă un plan de restructurare.

Statele membre pot să prevadă, de asemenea, ca creanțele lucrătorilor să fie tratate într-o clasă separată proprie.

Statele membre pot prevedea că debitorii care sunt IMM-uri pot alege să nu trateze părțile afectate în clase separate.

Statele membre instituie măsuri corespunzătoare pentru a se asigura că împărțirea în clase se realizează cu luarea în considerare în mod special a protecției creditorilor vulnerabili, cum ar fi micii furnizori.

(5) Drepturile de vot și împărțirea în clase se examinează de către o autoritate judiciară sau administrativă în momentul prezentării cererii de confirmare a planului de restructurare.

Statele membre pot impune ca autoritatea judiciară sau administrativă să examineze și să confirme drepturile de vot și împărțirea în clase mai devreme decât se menționează la primul paragraf.

(6) Planul de restructurare este adoptat de părțile afectate dacă se obține majoritatea, ca quantum al creanțelor și intereselor părților respective, în fiecare clasă. Statele membre pot în plus să solicite să se obțină majoritatea, ca număr al părților afectate, în fiecare clasă.

Statele membre stabilesc majoritățile necesare pentru adoptarea unui plan de restructurare. Majoritățile respective nu sunt mai mari de 75 % din quantumul creanțelor sau a dobânzilor, majorărilor ori penalităților din fiecare clasă sau, acolo unde este cazul, din numărul părților afectate din fiecare clasă.

(7) În pofida alineatelor (2)-(6), statele membre pot prevedea că un vot formal privind adoptarea unui plan de restructurare poate fi înlocuit de un acord cu majoritatea necesară.

*Articolul 10***Confirmarea planurilor de restructurare**

(1) Statele membre se asigură că cel puțin următoarele planuri de restructurare sunt obligatorii pentru părți numai dacă sunt confirmate de o autoritate judiciară sau administrativă:

- (a) planurile de restructurare care afectează creanțele sau interesele părților afectate disidente;
- (b) planurile de restructurare care prevăd finanțare nouă;
- (c) planurile de restructurare care implică pierderea a peste 25 % din forța de muncă, dacă o astfel de pierdere este permisă în temeiul dreptului intern.

(2) Statele membre se asigură că condițiile în care planul de restructurare poate fi confirmat de către autoritatea judiciară sau administrativă sunt precizate cu claritate și cuprind cel puțin următoarele:

- (a) planul de restructurare a fost adoptat în conformitate cu articolul 9;
- (b) creditorii cu o comunitate de interese suficientă din aceeași clasă sunt tratați în mod egal, și într-un mod proporțional cu creanța lor;
- (c) notificarea planului de restructurare tuturor părților afectate a fost făcută în conformitate cu dreptul intern;
- (d) în cazul în care există creditori disidenți, planul de restructurare îndeplinește criteriul respectării intereselor creditorilor;
- (e) acolo unde este cazul, eventuala finanțare nouă este necesară pentru punerea în aplicare a planului de restructurare și nu prejudiciază în mod abuziv interesele creditorilor.

Conformitatea cu litera (d) de la primul paragraf se verifică de către autoritatea judiciară sau administrativă doar în cazul în care planul de restructurare este contestat pentru acest motiv.

(3) Statele membre se asigură că autoritățile judiciare sau administrative pot să refuze confirmarea planului de restructurare dacă acesta nu ar avea perspective rezonabile de prevenire a insolvenței debitorului sau de asigurare a viabilității întreprinderii.

(4) Atunci când planul de restructurare trebuie să fie confirmat de o autoritate judiciară sau administrativă pentru a deveni obligatoriu, statele membre se asigură că decizia aferentă se adoptă într-un mod eficient, în vederea unei tratări cu celeritate a problemei.

Articolul 11

Impunerea unui plan de restructurare în pofida disidenței creditorilor din mai multe clase

(1) Statele membre se asigură că un plan de restructurare care nu este aprobat de părțile afectate, astfel cum este prevăzut la articolul 9 alineatul (6), din toate clasele cu drept de vot poate fi confirmat de o autoritate judiciară sau administrativă la propunerea unui debitor sau cu acordul debitorului și poate deveni obligatoriu pentru clasele disidente cu drept de vot dacă planul de restructurare îndeplinește cel puțin următoarele condiții:

- (a) respectă articolul 10 alineatele (2) și (3);
- (b) a fost aprobat:
 - (i) de o majoritate a claselor de vot de părți afectate, cu condiția ca cel puțin una dintre aceste clase să fie o clasă de creditori garantați sau să aibă rang prioritar față de clasa de creditori negarantați obișnuiți; sau, în caz contrar,
 - (ii) de cel puțin o clasă de vot de părți afectate sau, în cazul în care este astfel prevăzut în dreptul intern, de părți lezate cu drept de vot, alta decât o clasă de deținători de titluri de capital sau orice altă clasă care, în urma unei evaluări a debitorului ca întreprindere în activitate, nu ar primi nicio plată sau nu ar păstra niciun interes sau pentru care, în cazul în care este astfel prevăzut în dreptul intern, care se poate considera în mod rezonabil că nu beneficiază de nicio plată sau nu păstrează niciun interes dacă s-ar aplica ordinea normală a priorităților de lichidare în temeiul dreptului intern;
- (c) asigură faptul că clasele de vot disidente de creditori afectați sunt tratate cel puțin la fel de favorabil ca orice altă clasă de același rang și mai favorabil decât orice clasă de rang inferior; și
- (d) nicio clasă de părți afectate nu poate primi sau păstra, în cadrul planului de restructurare, mai mult decât cuantumul total al creanțelor sau intereselor sale.

Prin derogare de la primul paragraf, statele membre pot limita cerința privind obținerea acordului debitorului la cazurile în care debitorii sunt IMM-uri.

Statele membre pot mări numărul minim de clase de părți afectate sau, în cazul în care este astfel prevăzut în dreptul intern, de părți lezate care este necesar pentru aprobarea planului, astfel cum se prevede la litera (b) punctul (ii) de la primul paragraf;

(2) Prin derogare de la alineatul (1) litera (c), statele membre pot prevedea că creanțele creditorilor afectați dintr-o clasă de vot disidentă sunt satisfăcute integral prin mijloace identice sau echivalente în cazul în care o clasă de rang inferior beneficiază de o plată sau păstrează un interes în cadrul planului de restructurare,

Statele membre pot menține sau introduce dispoziții de derogare de la primul paragraf atunci când acestea sunt necesare pentru realizarea obiectivelor planului de restructurare, iar planul de restructurare nu prejudiciază în mod injust drepturile sau interesele niciuneia dintre părțile afectate.

Articolul 12

Deținătorii de titluri de capital

(1) În cazul în care statele membre exclud deținătorii de titluri de capital de la aplicarea articolelor 9-11, acestea se asigură prin alte mijloace că respectivii deținători de titluri de capital nu au dreptul să împiedice în mod nejustificat sau să creeze obstacole în calea adoptării și confirmării unui plan de restructurare.

(2) De asemenea, statele membre se asigură că deținătorii de titluri de capital nu au dreptul să împiedice în mod nejustificat sau să creeze obstacole în calea punerii în aplicare a unui plan de restructurare.

(3) Statele membre pot adapta sensul expresiei „a împiedica în mod nejustificat sau a crea obstacole” menționată în prezentul articol pentru a ține seama, printre altele: de apartenența debitorului la categoria IMM-urilor sau la cea a întreprinderilor mari; de posibilitatea ca măsurile de restructurare propuse să aducă atingere drepturilor deținătorilor de titluri de capital; de tipul de deținător de titluri de capital; de calitatea de persoană juridică sau de persoană fizică a debitorului; sau de răspunderea limitată sau nelimitată a partenerilor dintr-o societate.

Articolul 13

Lucrătorii

(1) Statele membre se asigură că drepturile individuale și colective ale lucrătorilor, în temeiul dreptului Uniunii și al dreptului intern în domeniul muncii, cum ar fi următoarele, nu sunt afectate de cadrul de restructurare preventivă:

(a) dreptul la negocieri și la acțiuni sindicale colective; și

(b) dreptul la informare și la consultare în conformitate cu Directiva 2002/14/CE și cu Directiva 2009/38/CE, în special:

(i) informarea reprezentanților lucrătorilor cu privire la evoluția recentă și la cea preconizată a activităților și a situației economice ale întreprinderii sau ale unității, permițându-le să comunice debitorului preocupările în legătură cu situația întreprinderii și cu necesitatea de a se avea în vedere mecanisme de restructurare;

(ii) informarea reprezentanților lucrătorilor cu privire la orice procedură de restructurare preventivă care ar putea avea un impact asupra ocupării forței de muncă, cum ar fi asupra capacității lucrătorilor de a-și recupera salariile și orice plăți viitoare, inclusiv pensiile ocupaționale;

(iii) informarea și consultarea reprezentanților lucrătorilor cu privire la planurile de restructurare înainte ca acestea să fie prezentate spre adoptare în conformitate cu articolul 9 sau spre confirmare de către o autoritate judiciară sau administrativă în conformitate cu articolul 10;

(c) drepturile garantate de Directivele 98/59/CE, 2001/23/CE și 2008/94/CE.

(2) În cazul în care planul de restructurare include măsuri care duc la schimbări în cadrul organizării muncii sau al relațiilor contractuale cu lucrătorii, aceste măsuri sunt aprobate de către lucrătorii respectivi în cazurile în care dreptul intern sau contractele colective prevăd o astfel de aprobare.

Articolul 14

Determinarea valorii de către autoritatea judiciară sau administrativă

(1) Autoritatea judiciară sau administrativă ia o decizie cu privire la determinarea valorii întreprinderii debitorului numai în cazul în care planul de restructurare este contestat de o parte afectată disidentă din motive legate de:

(a) o presupusă încălcare a criteriului respectării intereselor creditorilor, prevăzut la articolul 2 alineatul (1) punctul 6; sau

(b) o presupusă încălcare a condițiilor pentru impunerea unui plan de restructurare în pofida disidenței creditorilor din mai multe clase, prevăzute la articolul 11 alineatul (1) litera (b) punctul (ii).

(2) Statele membre se asigură că, în scopul luării unei decizii privind o determinare a valorii în conformitate cu alineatul (1), autoritățile judiciare sau administrative pot numi sau audia experți calificați în mod corespunzător.

(3) În scopurile alineatului (1), statele membre se asigură că o parte afectată disidentă poate depune o contestație la autoritatea judiciară sau administrativă sesizată cu cererea de confirmare a planului de restructurare.

Statele membre pot prevedea posibilitatea depunerii unei astfel de contestații în contextul unei căi de atac introduse împotriva unei decizii privind confirmarea unui plan de restructurare.

Articolul 15

Efectele planurilor de restructurare

(1) Statele membre se asigură că planurile de restructurare confirmate de o autoritate judiciară sau administrativă sunt obligatorii pentru toate părțile afectate numite sau descrise în conformitate cu articolul 8 alineatul (1) litera (c).

(2) Statele membre se asigură că creditorii care nu sunt implicați în adoptarea planului de restructurare în temeiul dreptului intern nu sunt afectați de acest plan.

Articolul 16

Căile de atac

(1) Statele membre se asigură că orice cale de atac prevăzută de dreptul intern împotriva unei decizii de confirmare sau de respingere a planului de restructurare luată de o autoritate judiciară este introdusă la o autoritate judiciară superioară.

Statele membre se asigură că o cale de atac împotriva unei decizii de confirmare sau de respingere a planului de restructurare luată de o autoritate administrativă este introdusă la o autoritate judiciară.

(2) Căile de atac se soluționează într-un mod eficient, în vederea unei tratări cu celeritate.

(3) Căile de atac introduse împotriva deciziei de confirmare a unui plan de restructurare nu au efecte suspensive asupra executării planului respectiv.

Prin derogare de la primul paragraf, statele membre pot dispune ca autoritățile judiciare să aibă posibilitatea de a suspenda executarea planului de restructurare sau a unor părți ale acestuia acolo unde este necesar și oportun pentru a garanta interesele unei părți.

(4) Statele membre se asigură că, atunci când admite o cale de atac introdusă în temeiul alineatului (3), autoritatea judiciară poate:

(a) să respingă planul de restructurare; sau

(b) să confirme planul de restructurare fie cu modificări, în cazul în care dreptul intern prevede acest lucru, fie fără modificări.

Statele membre pot prevedea că, în cazurile în care un plan este confirmat în conformitate cu primul paragraf litera (b), se acordă compensație oricărei părți care a suferit pierderi bănești și a cărei cale de atac este admisă.

CAPITOLUL 4

Protecția finanțării noi, a finanțării intermediare și a altor tranzacții legate de restructurare

Articolul 17

Protecția finanțării noi și a finanțării intermediare

(1) Statele membre se asigură că finanțarea nouă și finanțarea intermediară sunt protejate în mod adecvat. Ca nivel minim de protecție, în cazul insolvenței ulterioare a debitorului:

(a) finanțarea nouă și finanțarea intermediară nu sunt declarate nule, anulabile sau exceptate de la executarea silită; iar

- (b) persoanele care oferă astfel de finanțări nu își atrag răspunderea civilă, administrativă sau penală, pe motivul că o astfel de finanțare este în detrimentul masei credale, cu excepția cazului în care sunt prezente alte motive suplimentare prevăzute de dreptul intern.
- (2) Statele membre pot prevedea că alineatul (1) se aplică numai finanțării noi dacă planul de restructurare a fost confirmat de o autoritate judiciară sau administrativă, precum și finanțării intermediare care a făcut obiectul unui control *ex ante*.
- (3) Statele membre pot exclude de la aplicarea alineatului (1) finanțarea intermediară oferită după ce debitorul a intrat în incapacitate de plată a datoriilor sale care ajung la scadență.
- (4) Statele membre pot prevedea că persoanele care oferă finanțare nouă sau intermediară au dreptul ca, în contextul unor proceduri de insolvență ulterioare, să aibă prioritate la plată față de alți creditori care ar avea, altfel, creanțe superioare sau egale.

Articolul 18

Protecția altor tranzacții legate de restructurare

- (1) Fără a aduce atingere articolului 17, statele membre se asigură că, în cazul insolvenței ulterioare a unui debitor, tranzacțiile care sunt rezonabile și imediat necesare pentru negocierea unui plan de restructurare nu sunt declarate nule, anulabile sau exceptate de la executarea silită pe motivul că astfel de tranzacții sunt în detrimentul masei credale, cu excepția cazului în care sunt prezente alte motive suplimentare prevăzute de dreptul intern.
- (2) Statele membre pot prevedea că alineatul (1) se aplică numai în cazul în care planul este confirmat de o autoritate judiciară sau administrativă sau în care astfel de tranzacții au făcut obiectul unui control *ex ante*.
- (3) Statele membre pot exclude de la aplicarea alineatului (1) tranzacțiile care au loc după ce debitorul a intrat în incapacitate de plată a datoriilor sale care ajung la scadență.
- (4) Tranzacțiile la care se referă alineatul (1) includ cel puțin:
- (a) plata unor taxe și costuri pentru negocierea, adoptarea sau confirmarea unui plan de restructurare;
 - (b) plata unor taxe și costuri pentru consultanța profesională solicitată în legătură strânsă cu restructurarea;
 - (c) plata salariilor lucrătorilor pentru munca deja prestată, fără a aduce atingere altor forme de protecție prevăzute în dreptul Uniunii sau în dreptul intern;
 - (d) orice plăți și viramente efectuate în cursul normal al activității, în afara celor menționate la literele (a)-(c).
- (5) Fără a aduce atingere articolului 17, statele membre se asigură că, în cazul insolvenței ulterioare a debitorului, tranzacții care sunt rezonabile și imediat necesare pentru punerea în aplicare a unui plan de restructurare și care sunt efectuate în conformitate cu planul de restructurare confirmat de către o autoritate judiciară sau administrativă nu sunt declarate nule, anulabile sau exceptate de la executarea silită pe motivul că astfel de tranzacții sunt în detrimentul masei credale, cu excepția cazului în care sunt prezente alte motive suplimentare prevăzute de dreptul intern.

CAPITOLUL 5

Atribuțiile directorilor

Articolul 19

Atribuțiile directorilor în situațiile în care există o probabilitate de insolvență

Statele membre se asigură că, atunci când există o probabilitate de insolvență, directorii au în vedere cel puțin următoarele:

- (a) interesele creditorilor, ale deținătorilor de titluri de capital și ale altor părți interesate;
- (b) necesitatea de a lua măsuri pentru evitarea insolvenței; și
- (c) necesitatea de a evita adoptarea, cu intenție sau din gravă neglijență, a unei conduite care amenință viabilitatea întreprinderii.

TITLUL III

REMITEREA DE DATORIE ȘI DECĂDERILE*Articolul 20***Accesul la remiterea de datorie**

(1) Statele membre se asigură că întreprinzătorii insolvenți au acces la cel puțin o procedură care poate să conducă la o remitere completă de datorie în conformitate cu prezenta directivă.

Statele membre pot solicita ca activitatea comercială, economică, meșteșugărească sau profesională de care se leagă datoriile unui întreprinzător insolvent să înceteze.

(2) Statele membre în care remiterea completă de datorie este condiționată de o rambursare parțială a datoriei de către întreprinzător se asigură că obligația de rambursare aferentă se bazează pe situația specifică a întreprinzătorului și, în special, că ea este proporțională cu venitul și activele urmăribile sau disponibile ale întreprinzătorului în perioada premergătoare remiterii de datorie și că ține seama de interesul echitabil al creditorilor.

(3) Statele membre se asigură că întreprinzătorii care au obținut o remitere a datoriilor lor pot beneficia de cadrele naționale existente de sprijin în afaceri pentru întreprinzători inclusiv de acces la informații relevante și actualizate cu privire la aceste cadre.

*Articolul 21***Perioada premergătoare remiterii de datorie**

(1) Statele membre se asigură că perioada după care datoria întreprinzătorilor insolvenți poate fi remisă integral nu este mai mare de trei ani și începe cel târziu la data:

- (a) deciziei luate de o autoritate judiciară sau administrativă pentru a confirma planul sau demararea punerii în aplicare a planului, în cazul unei proceduri care include un plan de rambursare; sau
- (b) deciziei luate de autoritatea judiciară sau administrativă de a deschide procedura sau a stabilirii masei bunurilor întreprinzătorului care face obiectul insolvenței, în cazul oricărei alte proceduri.

(2) Statele membre se asigură că datoria întreprinzătorilor insolvenți care și-au respectat obligațiile, în cazul în care există astfel de obligații în temeiul dreptului intern, este remisă la expirarea perioadei premergătoare remiterii fără a fi nevoie să se solicite unei autorități judiciare sau administrative deschiderea unei proceduri suplimentare față de cele menționate la alineatul (1).

Fără a aduce atingere primului paragraf, statele membre pot să mențină sau să introducă dispoziții care să permită autorității judiciare sau administrative să verifice dacă întreprinzătorii și-au îndeplinit obligațiile pentru a obține remiterea de datorie.

(3) Statele membre pot să prevadă că o remitere completă de datorie nu împiedică continuarea unei proceduri de insolvență care implică valorificarea și distribuirea activelor unui întreprinzător care făceau parte din masa bunurilor întreprinzătorului respectiv care face obiectul insolvenței la data expirării perioadei premergătoare remiterii.

*Articolul 22***Termenul de decădere**

(1) Statele membre se asigură că, atunci când un întreprinzător insolvent obține remiterea de datorie în conformitate cu prezenta directivă, orice decădere din dreptul de a demara sau de a exercita o activitate comercială, economică, meșteșugărească sau profesională exclusiv pe motivul că întreprinzătorul este insolvent încetează să producă efecte cel mai târziu la sfârșitul perioadei premergătoare remiterii de datorie.

(2) Statele membre se asigură că, după expirarea perioadei premergătoare remiterii de datorie, decăderile menționate la alineatul (1) din prezentul articol încetează să producă efecte fără a fi nevoie să se solicite unei autorități judiciare sau administrative să deschidă o procedură suplimentară față de cele menționate la articolul 21 alineatul (1).

Articolul 23

Derogări

(1) Prin derogare de la articolele 20-22, statele membre mențin sau introduc dispoziții prin care accesul la remiterea de datorie este refuzat sau restricționat, prin care este revocat beneficiul remiterii sau prin care sunt prevăzute termene mai lungi pentru obținerea remiterii complete de datorie sau termene de decădere mai lungi în cazul în care întreprinzătorul insolvent a acționat în mod necinstit sau cu rea-credință, în temeiul dreptului intern, față de creditori sau alte părți interesate în momentul îndatorării, în timpul procedurii de insolvență sau în timpul achitării datoriei, fără a se aduce atingere normelor naționale privind sarcina probei.

(2) Prin derogare de la articolele 20-22, statele membre pot să mențină sau să introducă dispoziții prin care accesul la remiterea de datorie este refuzat sau restricționat, prin care este revocat beneficiul remiterii sau prin care sunt prevăzute termene mai lungi pentru obținerea remiterii complete de datorie sau termene de decădere mai lungi dacă există anumite circumstanțe bine definite și dacă astfel de derogări sunt justificate în mod corespunzător, cum ar fi în cazul în care:

- (a) întreprinzătorul insolvent a încălcat în mod substanțial obligațiile prevăzute într-un plan de rambursare sau orice altă obligație legală care vizează protejarea intereselor creditorilor, inclusiv obligația de a maximiza randamentele pentru creditori;
- (b) întreprinzătorul insolvent nu a respectat obligațiile de informare sau de cooperare în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului intern;
- (c) există cereri abuzive de remitere de datorie;
- (d) există o cerere succesivă de remitere într-un anumit termen de la data la care întreprinzătorului insolvent i s-a acordat o remitere completă de datorie sau i s-a refuzat o remitere completă de datorie ca urmare a unei încălcări grave a obligațiilor de informare sau de cooperare;
- (e) costul procedurii care conduce la remiterea de datorie nu este acoperit; sau
- (f) este necesară o derogare pentru a garanta echilibrul între drepturile debitorului și drepturile unuia sau mai multor creditori.

(3) Prin derogare de la articolul 21, statele membre pot să prevadă ca perioadele premergătoare remiterii de datorie să fie mai lungi în cazurile în care:

- (a) o autoritate judiciară sau administrativă aprobă sau dispune măsuri pentru a proteja reședința principală a întreprinzătorului insolvent și, după caz, a familiei acestuia sau activele esențiale pentru continuarea activității comerciale, economice, meșteșugărești sau profesionale a întreprinzătorului; sau
- (b) reședința principală a întreprinzătorului insolvent și, după caz, a familiei acestuia, nu este valorificată.

(4) Statele membre pot exclude categorii specifice de datorii de la remiterea de datorie sau pot restricționa accesul la remiterea de datorie sau pot stabili o perioadă mai lungă premergătoare remiterii de datorie în cazul în care astfel de excluderi, restricții sau prelungiri de perioadă sunt justificate în mod corespunzător, cum ar fi pentru:

- (a) datoriile garantate;
- (b) datoriile care decurg din sau sunt legate de sancțiuni penale;
- (c) datoriile care decurg din răspunderea delictuală;
- (d) datoriile aferente obligațiilor de întreținere care decurg dintr-o relație de familie, de rudenie, de căsătorie sau de alianță;
- (e) datoriile angajate după solicitarea sau deschiderea procedurii care conduce la remiterea de datorie; și
- (f) datoriile care decurg din obligația de a plăti costul procedurii care conduce la remiterea de datorie.

(5) Prin derogare de la articolul 22, statele membre pot să prevadă termene de decădere mai lungi sau nedeterminate în cazul în care întreprinzătorul insolvent este membru al unei profesii:

- (a) căreia i se aplică norme etice specifice sau norme specifice privind reputația sau expertiza, iar întreprinzătorul a încălcat aceste norme; sau
- (b) care constă în gestionarea proprietății altor persoane.

Primul paragraf se aplică de asemenea în cazul în care un întreprinzător insolvent solicită acces la o profesie astfel cum este menționată la litera (a) sau (b) de la respectivul paragraf.

(6) Prezenta directivă nu aduce atingere normelor de drept intern privind interdicțiile dispuse de o autoritate judiciară sau administrativă, altele decât cele menționate la articolul 22.

Articolul 24

Consolidarea procedurilor referitoare la datoriile profesionale și personale

(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care un întreprinzător insolvent are atât datorii profesionale angajate în cursul activității sale comerciale, economice, meșteșugărești sau profesionale, cât și datorii personale angajate în afara activităților respective, care nu pot fi separate într-un mod rezonabil, astfel de datorii, dacă pot fi remise, sunt tratate în cadrul unei singure proceduri în scopul obținerii unei remiteri complete de datorie.

(2) Statele membre pot prevedea că, în cazul în care datoriile profesionale și datoriile personale pot fi separate, acestea sunt tratate, în scopul obținerii unei remiteri complete de datorie, fie în cadrul unor proceduri distincte, dar coordonate, fie în cadrul aceleiași proceduri.

TITLUL IV

MĂSURI DE SPORIRE A EFICIENȚEI PROCEDURILOR DE RESTRUCTURARE, DE INSOLVENȚĂ ȘI DE REMITERE DE DATORIE

Articolul 25

Autoritățile judiciare și administrative

Fără a aduce atingere independenței judiciare și eventualelor diferențe de organizare a sistemelor judiciare din Uniune, statele membre se asigură că:

- (a) membrii autorităților judiciare și administrative care se ocupă de procedurile de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie beneficiază de formare adecvată și dispun de cunoștințele de specialitate necesare pentru îndeplinirea responsabilităților ce le revin; și
- (b) procedurile de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie sunt abordate în mod eficient, în vederea derulării cu celeritate a procedurilor.

Articolul 26

Practicienii implicați în procedurile de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie

(1) Statele membre se asigură că:

- (a) practicienii numiți de o autoritate judiciară sau administrativă pentru a se ocupa de procedurile de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie („practicienii”) beneficiază de formare adecvată și dispun de cunoștințele de specialitate necesare pentru îndeplinirea responsabilităților care le revin;
- (b) condițiile de eligibilitate, precum și procesul de numire, revocare și demisie a practicienilor sunt clare, transparente și echitabile;
- (c) la numirea unui practician care să se ocupe de un caz anume, inclusiv de cazurile care comportă elemente transfrontaliere, se ține seama în mod corespunzător de experiența și de cunoștințele de specialitate ale practicianului, și de caracteristicile specifice ale cazului; și
- (d) pentru a se evita orice conflict de interese, debitorii și creditorii au posibilitatea fie de a se opune selecției sau numirii unui practician, fie de a solicita înlocuirea practicianului.

(2) Comisia facilitează schimbul de bune practici între statele membre în vederea îmbunătățirii calității formării în întreaga Uniune, inclusiv prin intermediul schimbului de experiență și de instrumente de consolidare a capacităților.

*Articolul 27***Supravegherea și remunerarea practicienilor**

- (1) Statele membre instituie mecanisme corespunzătoare de supraveghere și de reglementare pentru a se asigura că activitatea practicienilor este supravegheată în mod eficace, cu scopul de a se garanta că serviciile lor sunt prestate cu eficacitate și competență și că sunt furnizate în mod imparțial și independent în raport cu părțile implicate. Mecanismele respective includ, de asemenea, măsuri vizând răspunderea practicienilor care nu și-au îndeplinit atribuțiile.
- (2) Statele membre se asigură că informațiile cu privire la autoritățile sau organismele care exercită supravegherea asupra practicienilor sunt publice.
- (3) Statele membre pot încuraja elaborarea unor coduri de conduită pentru practicieni și respectarea lor de către aceștia.
- (4) Statele membre se asigură că remunerarea practicienilor este reglementată prin norme care sunt conforme cu obiectivul unei finalizări eficiente a procedurilor.

Statele membre se asigură că există proceduri corespunzătoare pentru soluționarea eventualelor litigii legate de remunerare.

*Articolul 28***Utilizarea mijloacelor electronice de comunicare**

Statele membre se asigură că, în cadrul procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie, părțile la procedură, practicianul și autoritatea judiciară ori administrativă pot efectua pe cale electronică, inclusiv în situații transfrontaliere, cel puțin următoarele acțiuni:

- (a) declararea creanțelor;
- (b) depunerea planurilor de restructurare sau de rambursare;
- (c) comunicările către creditorii;
- (d) depunerea de contestații și formularea unor căi de atac.

TITLUL V

MONITORIZAREA PROCEDURILOR DE RESTRUCTURARE, DE INSOLVENȚĂ ȘI DE REMITERE DE DATORIE*Articolul 29***Culegerea datelor**

- (1) Anual, statele membre culeg și compilează, la nivel național, date despre procedurile de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie, defalcate pe fiecare tip de procedură, acoperind cel puțin următoarele elemente:
- (a) numărul de proceduri care au fost solicitate sau deschise, dacă o asemenea deschidere este prevăzută de dreptul intern, și al procedurilor care sunt în curs de desfășurare sau care au fost închise;
 - (b) durata medie a procedurilor, de la data depunerii cererii sau de la deschiderea acestora, dacă o asemenea deschidere este prevăzută de dreptul intern, până la închiderea acestora;
 - (c) numărul de proceduri, altele decât cele solicitate în temeiul literei (d), defalcate pe tipuri de rezultate;
 - (d) numărul solicitărilor de proceduri de restructurare care au fost declarate inadmisibile, au fost respinse sau au fost retrase înainte de a fi deschise.
- (2) Anual, statele membre culeg și compilează, la nivel național, date despre numărul de debitori care au făcut obiectul unor proceduri de restructurare sau de insolvență și care, în perioada de trei ani premergătoare depunerii cererii sau deschiderii unor astfel de proceduri, dacă o asemenea deschidere este prevăzută de dreptul intern, au avut un plan de restructurare confirmat în cadrul unei proceduri anterioare de restructurare în aplicarea titlului II.

- (3) Statele membre pot culege și compila anual, la nivel național, date privind:
- (a) costul mediu al fiecărui tip de procedură;
 - (b) ratele medii de recuperare pentru creditorii garantați și negarantați și, după caz, separat pentru alte tipuri de creditori;
 - (c) numărul de întreprinzători care, după ce au trecut printr-o procedură în conformitate cu articolul 1 alineatul (1) litera (b), și-au lansat o nouă afacere;
 - (d) numărul de cazuri de pierdere a locului de muncă legate de procedurile de restructurare și de insolvență.
- (4) Statele membre prezintă defalcat datele menționate la alineatul (1) literele (a)-(c) și, după caz și atunci când sunt disponibile, datele menționate la alineatul (3), pe următoarele categorii:
- (a) dimensiunea debitorilor care nu sunt persoane fizice;
 - (b) statutul de persoană fizică sau de persoană juridică al debitorilor care fac obiectul unor proceduri de restructurare sau de insolvență; și
 - (c) destinatarii procedurilor care conduc la o remitere de datorie, și anume numai întreprinzătorii sau toate persoanele fizice.
- (5) Statele membre pot culege și compila datele menționate la alineatele (1)-(4) prin intermediul unei tehnici de eșantionare care să garanteze că eșantioanele sunt reprezentative sub aspectul mărimii și diversității.
- (6) Statele membre culeg și compilează datele menționate la alineatele (1), (2), (4) și, după caz, (3), pentru ani calendaristici compleți care se încheie la data de 31 decembrie a fiecărui an, începând cu primul an calendaristic complet care urmează după data aplicării actelor de punere în aplicare menționate la alineatul (7). Datele respective se comunică anual Comisiei, cu ajutorul unui formular standard de comunicare a datelor, până la data de 31 decembrie a anului calendaristic care urmează anului pentru care se culeg datele.
- (7) Comisia stabilește formularul de comunicare menționat la alineatul (6) de la prezentul articol prin intermediul unor acte de punere în aplicare. Respectivul act de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 30 alineatul (2).
- (8) Comisia publică pe site-ul său web, într-un mod accesibil și ușor de utilizat, datele comunicate în conformitate cu alineatul (6).

Articolul 30

Procedura comitetului

- (1) Comisia este asistată de un comitet. Comitetul respectiv reprezintă un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.
- (2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

În cazul în care comitetul nu emite un aviz, Comisia nu adoptă proiectul de act de punere în aplicare și se aplică articolul 5 alineatul (4) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

TITLUL VI

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 31

Relația cu alte acte și instrumente internaționale

- (1) Următoarele acte se aplică fără a aduce atingere dispozițiilor prezentei directive:
- (a) Directiva 98/26/CE;
 - (b) Directiva 2002/47/CE și
 - (c) Regulamentul (UE) nr. 648/2012.

(2) Prezenta directivă nu aduce atingere cerințelor în materie de protejare a fondurilor aplicabile instituțiilor de plată prevăzute în Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁴⁾ și nici celor aplicabile instituțiilor emitente de monedă electronică prevăzute în Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁵⁾.

(3) Prezenta directivă nu aduce atingere punerii în aplicare a Convenției privind garanțiile internaționale în materie de echipamente mobile și Protocolului la aceasta privind aspecte specifice referitoare la echipamentele aeronavelor, semnate la Cape Town la 16 noiembrie 2001, la care anumite statele membre sunt părți la data adoptării prezentei directive.

Articolul 32

Modificarea Directivei (UE) 2017/1132

La articolul 84 din Directiva (UE) 2017/1132, se adaugă următorul alineat:

„(4) Statele membre derogă de la articolul 58 alineatul (1), articolul 68, articolul 72, articolul 73, și articolul 74, articolul 79 alineatul (1) litera (b), articolul 80 alineatul (1) și articolul 81 în măsura și pe durata în care acest lucru este necesar pentru instituirea cadrului de restructurare preventivă prevăzut în Directiva (UE) 2019/1023 a Parlamentului European și a Consiliului (*).

Primul paragraf nu aduce atingere principiului egalității de tratament al acționarilor.

(* Directiva (UE) 2019/1023 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 iunie 2019 privind cadrele de restructurare preventivă, remiterea de datorie și interdicțiile, precum și măsurile de sporire a eficienței procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie și de modificare a Directivei (UE) 2017/1132 (Directiva privind restructurarea și insolvența) (JO L 172, 26.6.2019, p. 18).”

Articolul 33

Clauza de revizuire

Cel târziu până la 17 iulie 2026 și, ulterior, o dată la cinci ani, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea și impactul prezentei directive, inclusiv privind aplicarea regulilor de împărțire în clase și de votare în cazul creditorilor vulnerabili, cum ar fi lucrătorii. Pe baza acestei evaluări, Comisia prezintă, dacă este cazul, o propunere legislativă, având în vedere măsuri suplimentare pentru consolidarea și armonizarea cadrului juridic în materie de restructurare, insolvență și remitere de datorie.

Articolul 34

Transpunerea

(1) Statele membre adoptă și publică, până la 17 iulie 2021, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive, cu excepția dispozițiilor necesare pentru a se conforma articolului 28 literele (a), (b) și (c), care se adoptă și se publică până la 17 iulie 2024, și a dispozițiilor necesare pentru a se conforma articolului 28 litera (d), care se adoptă și se publică până la 17 iulie 2026. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul dispozițiilor respective.

Statele membre aplică actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive începând cu 17 iulie 2021, cu excepția dispozițiilor necesare pentru a se conforma articolului 28 literele (a), (b) și (c), care se aplică începând cu 17 iulie 2024, și a dispozițiilor necesare pentru a se conforma articolului 28 litera (d), care se aplică începând cu 17 iulie 2026.

⁽²⁴⁾ Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 2002/65/CE, 2009/110/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, și de abrogare a Directivei 2007/64/CE (JO L 337, 23.12.2015, p. 35).

⁽²⁵⁾ Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind accesul la activitate, desfășurarea și supravegherea prudențială a activității instituțiilor emitente de monedă electronică, de modificare a Directivelor 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 2000/46/CE (JO L 267, 10.10.2009, p. 7).

(2) Prin derogare de la alineatul (1), statele membre care se confruntă cu dificultăți deosebite în punerea în aplicare a prezentei directive pot beneficia de o prelungire de cel mult un an a perioadei de punere în aplicare prevăzute la alineatul (1). Statele membre informează Comisia cu privire la necesitatea de a utiliza această posibilitate de prelungire a perioadei de punere în aplicare până la 17 ianuarie 2021.

(3) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 35

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 36

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 20 iunie 2019.

Pentru Parlamentul European
Președintele
A. TAJANI

Pentru Consiliu
Președintele
G. CIAMBA
